

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LA VIDA ESPIRITUAL

AÑO XIV. — NUM. 235
AGOSTO 1947

LETO XIV. — ŠTEV. 235
AUGUST 1947

EL GRAN FESTIVAL ANUAL de la REVISTA

"LA VIDA ESPIRITUAL"

se realizará el 14 de septiembre en el salón del Círculo Católico de Obreros, Junín 1063.

La suba general de precios afectó muy seriamente el presupuesto de la Revista y obliga a la Administración acudir a la generosidad de sus lectores y amigos.

El próximo festival será una oportunidad para contribuir al cubrimiento del déficit, pues con la suscripción tan modesta no pueden vencerse los gastos.

Manden avisos para el número de Programa, premios para la gran Rifa, consigan nuevos suscriptores y llenen el salón en el día del festival.

Además de cumplir con eso una obra apostólica, tendrán nuestros bienhechores ese día unas horas de grato esparcimiento.

En las mañanitas fresquitas, cuando cae la helada, evoca la memoria los recuerdos lejanos de las montañas eslovenas. Un crucifijo, una hermita, una casita solitaria en un cuadro blanco de nieve

También en la Argentina brinda encantos parecidos en los lagos del Sur, pero también en las majestuosas cumbres del Aconcagua, como aparecen en el cuadro de abajo.

Zima trka na vrata, slana pada po širnih argentiskih planjavah, za katerimi daleč tam v notranjosti se dvigajo mogočni Andi blesteči v večnem snegu in ledu.

Se dalje, še mnogo dalje, pa bleste slovenske planine v avgustovem soncu in tukajle vidimo eno ljubko podobo iz Julijskih Alp.

Spodnja slika je pa iz kraljestva Aconcague.

PRIREDITEV "DUHOVNEGA ŽIVLJENJA"

se bo vršila 14. sept. z začetkom ob 15 uri v salonu Junín 1063 skoro na voglu Santa Fe.

Program je že v pripravi in bo zelo originalen in pester, zato naj pač nihče ne zamudi prilike, da se lepo razvedri ob enem pa še doprinese svoj delež za vzdrževanje "Duhovnega Življenja".

OGLASE ZA SPORED

nam pošljite čim preje. Nikar naj nihče misli, da je odveč tak oglas! Le kar pohitite in doprinesite na ta način k vzdržanju naše priljubljene revije.

DOBITKE ZA SREČOLOV

tudi kar hitro najavite ali pošljite. Srečolov je vedno posebnost naše prireditve, zato hočemo da bo tudi letos srečolov zadovoljil vse.

Darove, oglase in dobičke izročite na upravi, Paz Soldán 4924, na uredništvu, Pasco 431 ali pri poverjenikih v soseščini.

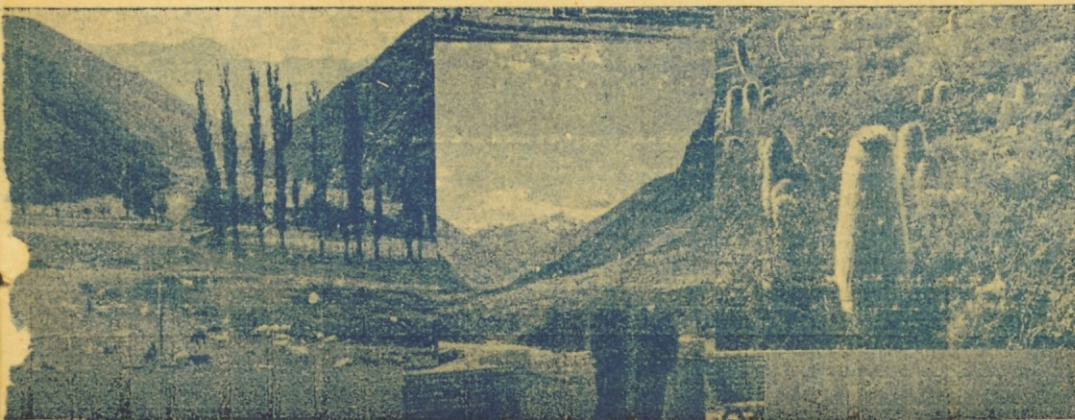
LOS REFUGIADOS ESLOVENOS

ya van llegando poco a poco. Con el vapor Andrea Gritti llegaron 10 eslovenos, entre ellos también un hermano del P. Juan.

Un buen amigo fué tan generoso que dió a la disposición de los refugiados una casita, donde los pobres hallan casa para los primeros días. Gracias a la generosidad de algunas almas nobles hemos conseguido algunos colchones y frazadas. Pero se precisan muchos más, por lo cual pedimos a los que podrían socorrernos en algo, sea con ropa de cama, sea con utensilios de cocina o con dinero, ya que los refugiados vienen sin un centavo y la vida es cara.

Los argentinos, los únicos en todo el mundo, que no sufrimos ningunas consecuencias de la guerra, debemos ser muy agradecidos a Dios por tal beneficio y demostrar nuestra gratitud con generosidad hacia aquellos que necesitan y merecen la caridad cristiana.

Todas las donaciones, sea en cosas o dinero, se pueden mandar a Pasco 431.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Uredništvo: Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefon 48-3361 (48-0095)

Kliči od 11-13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava: Paz Soldán 4924

Telefon 59-6413

Naročnina 5.— \$ letno

CERKVENI VESTNIK

3. AUG.: Maša na Avellanedi za
† Franc Spacapan.

Pri sv. Rozi za † stariše Sever.

10. AUG.: Maša na Avellanedi za
† stariše Lozar.

Pri sv. Rozi za † Rudolf Vran.

Molitve na Paternalu, Avalos 250
ob 16.30 uri.

15. AUG.: Pri sv. Rozi za † Ivan
Furlan.

24. AUG.: Maša na Avellanedi v
dober namen.

Pri sv. Rozi za † Leopold in
† Franc Prinčič.

Molitve in shod bratovščine na
Avellanedi.

17. AUG.: Maša na Avellanedi v
dober namen.

Pri sv. Rozi za † Ido Mavec.

31. AUG.: Na Avellanedi v dober
namen.

Pri sv. Rozi za † August Fornazarič in † Ivan Cotič.

POROČILI SO SE: Pri SV. ROZI: TEREZIJA OSTRICH iz Markovec in MATEJ TERDOSLAVIČ od Kopra. FRANC KAVČIČ iz Brežic in tukajšna domačinka AMIRA MIGUEL.

V MONTEVIDEU se je poročila JAROSLAVA RIJAVEC iz Solkana z DANIELOM G. FACAL.

CIRILOVO NEDELJO smo praznovali z lepim vremenom toda z bolečo zavestjo, da smo s tem dnem uknili sveto mašo na Paternalu. Tako malo bližnjih sosedov je prihajalo, da pač nima pomena, da bi mučili dobre rojake od daleč, ker imajo cerkve bliže. Za pekovodjo in pevke je bila ta žrtev odveč in prav tako za duhovnika, ki je moral vedno doma pusiti dolge vrste ljudi ki so čakali na spoved.

Brezbožnim bo nemara to celo v zadovoljevanje, toda oni sami bodo prišli nekoč do spoznanja, kako velika škoda je za človeka, če svojo dušo zanemari. Naj bi jim prav to služilo v opozorilo k resnosti, da ne bodo prepozno bridko razočarani spoznali, kako usodna je zmeta človeka, ki živi samo za ta svet.

Odslej bo redno na Paternalu le enkrat na mesec popoldanska služba božja in sicer vselej na drugo nedeljo na Avalos 250, kadar bo shod bratovščine.

Na Avellanedi se bo vršila redna služba božja vsako nedeljo s sveto mašo in tretjo nedeljo v mesecu tudi popoldne.

Sveta maša po naročilu rojakov pa bo na razpolago vsako nedeljo ob 12 uri pri sv. Rozi, kot je že v navadi.

Ko se zahvaljujemo vsem rojakom, ki ste se trudili za udeležbo pri sv. maši na Paternalu, naj bo izražena posebna zahvala neumornemu pekovodju g. Cirilu Jeksetu in pevkam, ob enem pa tudi prošnjam, naj bodo pri volji spet storiti, kar bo prihodnost od nas vseh tirala.

PRIPREDITEV D. Ž. se bliža. 14. september bo hitro tukaj. Pripravite in pošljite nam dobrote za srečolov. Prijavite oglase za programsko število.

Vršila se bo veselica v salonu na junin in Santa Fe, kot lani.

Priprava sporeda je že v teku. Marsikako presenečenje bomo nudili rojakom ta dan. Zato nikar ne pozabite.

EN VENECIA JULIA

hay gran esjektivita. El pacto de paz yugoslavo-italiano no está todavía ratificado, pero las comisiones trabajan febrilmente en la delimitación.

La autoridad religiosa ya decidió formar una nueva diócesis, que provisoriamente sería vicariato apostólico, para el cual ya está designado el vicario Mons. Močnik con la sede en Solkan, junto a Goricia, al cual corresponderían las parroquias separadas de su sede arzobispal en Goricia.

El obispo de Trst procedió a la fundación de algunas nuevas parroquias, que exigen las nuevas fronteras o razones históricas. Las parroquias que se separarían de Trst, tendrán su futuro obispo en Poreč o Reka (Fiume), en cuanto no vuelven a su diócesis histórica de Ljubljana.

En Trst va subiendo el nacionalismo italiano que en los días de abril llegó hasta tal punto de organizar dos funerales públicos en parroquias del centro en sufragio del alma de Mussolini. Lógicamente provocó eso grandes reacciones de parte del elemento esloveno y especialmente de los comunistas. Contra la manifestación comunista del primero de mayo fueron arrojadas dos bombas.

Los eslovenos en la zona de Goricia que caerá bajo Italia, ya formaron su organización "La Unión Democrática Eslovena", que se orientó claramente contra el comunismo y empezó a publicar su periódico "Democracia", al cual atacan furiosamente todos los diarios comunistas, pues es la única publicación anticomunista en el territorio esloveno.

Más complicada es la lucha política en Trst, donde están en el terreno tres grupos casi iguales. La lucha más aguda se desarrolla entre los nacionalistas italianos de tendencia fascista y la UDAIS (Unidos comunistas). Los dos grupos se empeñan en conquistar la tercera parte del pueblo que son los eslovenos patriotas tanto anticomunistas cuanto antitalianos. Ese último grupo no se organizó todavía, pero será el elemento decisivo del futuro triestino, pues los eslovenos decidirán el éxito de las elecciones que están próximas.

EN ESLOVENIA

sigue el pueblo en su gran mayoría mirando con frialdad la política que ejerce el gobierno, cada vez más declarado en su laicización de la vida pública. La primera vez en la historia chocó con dificultades la solemne celebración del Corpus en Eslovenia, que se celebraba siempre con solemnisimas procesiones. Este año han debido ser trasladadas las procesiones al domingo siguiente.

Hay muchos sacerdotes detenidos. El obispo de Ljubljana fué atacado no solo con palabras sino físicamente porque condenó en su sermón pascual como bestial el hecho de violar las tumbas de los anticomunistas, cuyos restos mortales fueron levantados los mismos días de la Semana Santa y tirados al río, porque el pueblo prestaba continuamente culto a sus tumbas.

La imagen milagrosa de "Maria Ayudada", guardada hasta ahora en la catedral de Ljubljana, fué trasladada a su santuario de Brežice. El día anterior el traslado se unieron 10.000 personas en la catedral y sus inmediaciones para encomendar a Ella sus penas y esperanzas. El día mismo del traslado fué prohibida toda manifestación pública.

GRAVES CONSECUENCIAS

puede tener el hecho ocurrido en Goricia. El cuadro de Ntra. Señora de Monte Santo, guardado en la catedral de Goricia, debía ser trasladado a su santuario, distante dos horas de camino de Goricia, en

el territorio que corresponde a Yugoslavia según el tratado de paz. En la noche anterior al acto de traslado fué secuestrado el cuadro. A pesar de la intervención extremadamente enérgica del arzobispo de Goricia, para obligar a la devolución del cuadro, ese na apareció. El acto fué cometido por los nacionalistas italianos, pero los nombres no pueden conocerse.

La tirantez, ya tan grande de siempre, subió mucho más por un hecho tan lamentable, pues los eslovenos, tan devotos a Ntra. Señora de Monte Santo, que de allí reina sobre sus pueblos, consideraran con justicia como crimen cometido contra su pueblo, el robarles la gran protectora, a la cual podían con plena confianza acudir en todo momento, si ya no peregrinando por lo menos con la mirada al santuario, visible de casi todas las

LA VIDA ESPIRITUAL

Revista mensual

Director: P. Juan Hladnik

Pasco 431

T. A. 48-3361, 48-0095

Suscripción anual 5.— \$.

No. Reg. Prop. Intelectual 232329

CIRILOVA ČAJANKA in popoldanska služba božja 6. jul. je zbrala lepo število rojakov. Po končanih litanijah je spregovoril besedo vspodbude č. g. Antona Grčman, potem se je pa vršil nadaljni del v prostorih Avalos. Najprej kratko poročilo o delu bratovščine in njene naloge, nato dobro pripravljena čajanka, katero nato dobrop pripravljena čajanka, katero so organizirale naše dobre mamice in dekleta. Nabit je bil saloneček velikih in malih, pa je bilo za vse dovolj za prigrizek in prilizek. Nato smo se pa še na debelo nasmejali med veselimi filmi.

Hvala vsem, kateri ste se ta lepi dan potrudili in svoj delež doprinesli.

PODOBA SVEOGORSKE MATERE BOŽJE

— **UKRADENA.** V soboto 7. junija so nameravali prenesti v slovesnem sprevedu milostno sliko svetogorske Matere iz goriške stolnice v Solkan in nato na Sv. goro. V noči na soboto pa je bila slika iz stolnice ukradena. Nenavadno bogoskrunsko dejanje je izzvalo v mestu in na podeželju veliko razburjenje, ki se zlepa noče poleči. Mnogi so bili ogorčeni, mnogi žalostni. Slika je last svetogorskega svetišča, ki ga upravlja o. frančiškani. Ti in goriški nadškof so se v soglasju z goriškim kapituljem domenili, kako naj se slovesna vrnitev čudodelne podobe izvrši. Goriški nadškof je takoj po dogodku, že v soboto 7. t. m. v javnem pismu obsodil dejanje in roče pozval ugrabitelje, naj sliko vrnejo v izogib strogih cerkvenih kazni. Slovenski kanoniki so se v lastnem in v imenu vse slovenske duhovščine pridružili nadškofu v obsodbi, ker to dejanje "žali verski in narodni čut našega ljudstva in bo zaneslo novo ovračavo med tu živčima narodoma". V nedeljo 15. t. m. bo šla iz Gorice in Solkana pravna procesija na Sv. goro, kjer bo ob 9. uri sv. maša.

Storili so zločin Italijani.

KAPUCINI V SLOVENIJI. Zlati maši bosta pela o. kapucina Marko Fišer, guardian v Krškem in Ladislav Hazemali v Ptuj. O. Anzelm Canjuga je bil obsojen na 16 let prisilnega dela, o. Avguštin Ciljan na 10 let, ker sta se izražala neugodno o sedanjih vladah, da predanja vero, cerkev in duhovnike. V zaporih so še in čakajo obsodbe o. Dionizij Pristovnik v Ljubljani, o. Ilija Boral in o. Ignacij Cafuk, oba v Varaždinu.

BESEDA O KOMUNIZMU

Vsak dan slišimo to besedo, pa vendar je kaj malo ljudi, ki bi imeli o komunizmu pravo sliko.

V stiski sedanjega časa, ko je toliko socialnih zlorab, ko toliko bogatinov živi v brezdelju in nebroj trpinov z delom brez počitka ne more priti do človeka vrednega življenja, zveni mnogim beseda komunizem kot odrešenje iz bede. Pod to besedo umevajo vsi tisti obljubo boljše socialne pravice in boljšega življenja. Saj obeta komunistični program tak socialni red, v katerem bomo vsi enaki, ker bo vse skupna last in bo za vse vsega dovolj.

Kako pač ne bi trpinovo in siromakovo srce zahrepenelo po takem socialnem redu, kjer ne bo imel več obupne skrbi, kako preskrbeti otrokom kos kruha in obleko!

Pa so se oglasili tudi taki, kateri so zaklicali: Pozor! Dobro premislite preje, kaj je komunizem, da se ne boste prenaaglili in padli v nastavljeno past, iz katere bo še težje ven kot iz tiste, v katero vas je pognal kapital.

Zato je pač nujno, da vsak človek v sedanjem času točno ve, kaj pravzaprav pomeni komunizem.

NJEGOVA OSNOVA.

V prejšnjem stoletju je takozvana razvojna teorija prišla v modo. Da bi se izmaknili Bogu propadli ljudje, ki jih je bilo sram človeškega dostojanstva, ki smo ga dobili kot otroci božji, so si mesto božjega očetovstva izbrali opico za svojega prednika. Rekli so, da se je človek razvil iz opice in da ni drugega kot žival, ki živi samo za ta svet in nima nobenega višjega namena. Za užitke, katere more bogatino nuditi mesena požljivost so bili takoj pripravljeni prepustiti nebesa vrabcem. Tako zelo je potegnila izpridence in posvetnjake njihova sla, da si niti niso hoteli dati truda, da bi resno preiskali, če razvojna teorija tudi res velja za človeka. Danes so vsi resni znanstveniki že opustili vsako obrambo razvojne teorije, v kolikor se nanaša na postanek človeka.

V toku miselnosti prejšnjega stoletja si je Marx, nemški jud, usvojil razvojno teorijo tudi za podlago svojega socialnega nauka. Umoval je takole: Človek je bil najprej kakor čreda živali, med katerimi je vladala pravica močnejšega. Sila razmer ga je počasi primorala, da je uredil življenje v patriarhalnem smislu. Stvorile so se močne družine, katere so imele svoje vodnike in tako v združenju svojih sil, v borbi z drugimi skupinami nadaljevale boj za obstanek.

Med tem je pa izobrazba rastla in spoznanje in potrebe so pripeljali do razširjenja kroga, v katerem je živel človek. Zato se je pa od družinskih glavarijev prenesla oblast na pokrajinske oziroma narodne zapovednike, med člani pa se je upeljala postava, ki je uravnavala medsebojno življenje. To je bil feudalni red, v katerem je bilo nekaj izbrancev, ki so imeli oblast čez nižje ljudstvo.

Toda tudi ta feudalni red je s časom zastarel in je prišla na dan misel o enakopravnosti vseh ljudi. Tako je nastal meščanski red, v katerem je pa prevladovalo samoljubje, kajti kdor je mogel priti do višje moči, kdor je imel več sposobnosti, se je okoristil na škodo slabotnega sočloveka. Privilegiranci meščanskega, z modernim izrazom "buržuiskega" reda, so se polastili donosnega bogastva in pod zaščito vere in Boga, ki ukazuje "Ne kradi!" nadaljujejo z zlorabo brezbrambnega delavca.

Toda, tako umeva Marksova teorija, tudi čez to točko razvoja bo družba šla dalje. Zlorabljeni delavske mase se bodo zavedele položaja, strnile bodo vse svoje sile, razlastile bodo bogatine in pravično razdelile bogastvo. Tedaj bo dosežen višek razvoja človeštva in tedaj bo na svetu doseženo to, po čemer je doslej človek zastoj hreperel — sreča v zemeljskem raj.

Neizkušene množice čitajo ta "komunistični evanangelij" in jim tako prijetno zveni, da se takoj navdušijo zanj, brez pomisleka, če je vse res tako, kot je zamislil Marx. Razvojna teorija glede človeka je ostala omejena v zgodovini. Teoretično je bila lepo zamišljena, praktično je pa propadla, ker so spodleteli vsi njeni dokazi. Podobno se bo zgodilo tudi s komunizmom.

V ČEM JE ZMOTA KOMUNIZMA.

Ni dvoma, da je ta razlaga razvoja človeške družbe v marsičem posrečena. So pač vsakočasne razmere, ki človeka primorejo k sočasnemu načinu življenja. Človek, ki je splošno uporaben, zna po potrebi prijeti za vsako delo, ki ga trenutek zahteva in se prilagodi vsakim razmeram, ki ga zahtevajo. Toda v bistvu ostane vedno enak. Po komunistični trditvi je bil človek v početku malikovalec, potem je postal enobožec in slednjič

KATOLIŠKI TISK V SLOVENIJI. V Ljubljani izhaja v omejeni nakladi, ker "ni papirja" škofijsko glasilo "Oznanilo". Tudi za molitvenike ni papirja in se je po dolgih prošnjah slednjič le posrečilo dobiti dovoljenje za tisk molitvenika "Pri Jezusu". Mnogo molitvenikov in svetih knjig je bilo pri Ničmanu zaplenjenih in je bilo cele kamijone istih knjig odpeljavanih v papirno Veče, kot star papir za predelavo v novega. Bogata knjižnica "Prosvetne Zveze" je bila zaplenjena in večina knjig vničena. Le del teh knjig je bil izročen nekemu delavskemu krožku.

VERSKI POLOŽAJ V SLOVENIJI. Ljubljanska škofija je izdala letopis (litografiran), v katerem beremo sledeče podatke: Pod označko "pogrešani" so sledeči duhovniki, ki so bili ubiti v maju 1945: JENKO JANEZ, kaplan v Žuženberku, star 20 let, RONZKAR JANEZ 31 l., FRELIH FRANC, župni upravitelj na Krki, star 45 let, BORIS KERČ, 26 l., KLOBOVS ANTON 29 l., ZORN VIKTOR, kaplan v Žuženberku, 28 let, PEZDIRC FRANC, župnik, Šent Vid nad Cerknico, 32 l., KUNSTELJ FRANC, kaplan, Mirna, 31 l., pisatelj, SINK MATIJA, 30 l., ŠOLAR JOŽE, kaplan Sodražica, POLDA ANTON, kaplan v Toplicah, 32 l., HORVAT JANEZ, kaplan Dobropolje, 29 l., MAVEC JAKOB, župnik v Polomu, 36 let, ubit na begu, TRČEK STANKO, lazarist, 34 l. Ti so bili ubiti ali na begu ali pa potem vrnjeni in pobiti.

Brez sodne obravnave so bili zahrbtno pobiti FILIP TERCELJ in KRAŠNA FRANC v Davči 27. dec. 1945. TOM FRANC, kaplan na Jesenicah. STRUPI FRANC je umrl v zaporu, na smrt sta bila obsojena FRANC CERKVENIK, župnik v Šent Jerneju in kaplan PETER KRIZAJ.

Obsojeni na zapor so Dr. JANKO ARNEJC, župnik v Šent Jakobu v Ljubljani, MIRKO BARTOL, župnik v Dravljah (8 let), ANTON BERGANT, župnik, Šmihel pri Novem mestu (10 let), DOBROVOLJC LOJZE, kaplan na Vrhniki (3 leta), FRANC FORTUNA, Trebnje (16 let), KAPŠ STANKO, kaplan Dolenja vas pri Ribnici (15 let), KASTELC ANTON, župnik, Jesenice (5 let), KLANČAR POLDE, kaplan, Trebelno (20 let), KOVACIČ ANTON, župnik, Smlednik (20 let), MOZETIČ FRANC, kaplan, Dobrova (5 let), OVEN JOŽE, benefikat, Šent Vid 6 let), PAHULJE FRANC, Šenpeter (7 let), PETRIČ ANTON, župnik, Mirna peč (15 let), Dr. POGAČNIK, kanonik (5 let), PRESETNIK FRANC, župnik, Stari trg, (10 let), SITAR JANEZ, kaplan, Ribnica (5 let), SLEDIČ IVAN, župnik, Rovte (6 let), ŽBONTAR MATEJ, župnik, Kamna gorica.

Zaprti so tudi sledeči redovniki: Križarskega reda: P KLEMENČIČ ALFONZ, župnik (20 let) in ŠAVORA JOŽE (12 let) kaplan, oba v Metliki, SEDEJ LOVRO (4 leta) in Dr. JAKOB ŽAGAR 6 let) lazarista. 17. aprila je bilo poleg teh v preiskovalnem zaporu še 35 duhovnikov in 2 bogoslovca ljubljanske škofije.

2. APRILA JE BIL OSKRUNEN GROB DR. EHRLICHA, ki je padel kot prvi žrtve komunistične revolucije, svetniški duhovnik in voditelj katoliške mladine. Istočasno so bili odnešeni zemski ostanki še 14 drugih žrtve revolucije, na katere grobove so ljudje vedno nosili cvetje (Natačen, Peršuh, Kikelj, Župec, Pranrotnik, Pogracic, Maidič, Fortuna, Roic in drugi).

Vsa Ljubljana je bila vznemirjena za Velikonoč radi tega dogodka in je ljubljanski škof Mons. Anton Vovk na Veliki petek sprejetoval tele besede: "Tisti, kateri niti kosti mrtvih ne puste na miru so

slabši kot šakali in hijene". Ostanki teh so bili odnešeni neznano kam. Trdijo da so jih vrgli v reko. Izkop so opravili nemški vojni ujetniki.

Tudi zemske ostanke Dr. KOROŠČA so odkopali in neznano kam odnesli letos v maju.

RAKOVNIK in **KODELJEVO**, glavni salezijanski hiši sta bili zaplenjeni. Tudi lazaristom pri Srcu Jezusovem groze z zaplenitvijo. Iz Hiralnice Sv. Jožela in Vicentinuma so bile izgnane redovnice. Na vrsti so sedaj že tudi Noterdamke v Križankah.

VPRAŠANJA IN ODGOVORI:

Ali je osnovana narodna cerkev na Hrvaškem in v Sloveniji, kako, kateri duhovniki so pristopili, kako gre stvar med verniki. Kako to stvar vlada konkretno podpira?

Narodna cerkev ni osnovana ne v Sloveniji ne na Hrvaškem.

Kje ima sedež škof dr. Deržečnik kot upravitelj dela goriške škofije?

Dr. Deržečnik je včasih v Mariboru, včasih v Ljubljani pri svojih, t. j. štajerskih bogoslovcih.

Kako živi in dela škofijska gimnazija in bogoslovna fakulteta v Ljubljani?

Škofijska gimnazija, t. j. nekaj študentov v starem semenišču se bori za svoj obstanek. Iz drugih zavodov — ženskih in moških — so koncem maja s silo odpeljali gojence oz. gojenke v svoje zavode (lazaristi, Rakovnik, Križanke, šolske sestre). Bogoslovna fakulteta še dela, hudo bi se motil, kdor bi iz tega kaj sklepal o ostalih razmerah. Z novim šolskim letom bo fakulteta po vseh znakih prenehala.

Katero cerkveno organizacijo vernikov so še tolerirane?

O cerkvenih organizacijah se ne govori, zlasti med mladino ne. Starejšim dekletom in materam še puste Marijino družbo.

Kako se praktično v Sloveniji in na Hrvaškem more poučevati verouk v osnovnih in srednjih šolah. Ali kaj poučujejo posebej v cerkvah? Ali to gre brez tačaja? Kako mladina prihaja? Kako se obnašajo oblasti?

Verouk se v Sloveniji za silo še more poučevati, če tudi v najneugodnejšem času in ob stalnih motnjah in ovirah. Zagriene učiteljice se naravnost posvetujejo, kako bi otroke zvabile od verouka. V srednjih šolah imajo važno nologo **SKOJEVKE**, ki se pri vstopu zavežejo, da ne bodo hodile v cerkev itd. Od njih izvira propaganda. Študenti se tudi zaposleni z raznimi krožki, tečaji, sejami, udarniškim delom, da je težko priti do njih. Kjer ni verouka v šoli, se poučuje v cerkvi, a to je združeno z velikimi težavami. Če se jih malo zbere in skrivaj, že gre.

Ali se za vzdrževanje cerkvenih ustanov sme pobirati kak davek, takse? Kako so predpisane, kako se plačujejo? Če ne v Sloveniji, morda na Hrvaškem?

Dovoljene so samo običajne nabirke v nuščico in cerkvi za cerkev in uslužbence. Davek se ne sme pobirati. Matice so v državnih rokah.

Katoliški tisk?

Katoliški tisk je onemogočen. Legalno niti preproste podobice ni mogoče natisniti. Enkrat ni papirja, drugič tiskarna ne zmore dela, tretjič sindikat stavev takih stvari noče staviti. Že zdavnaj je vlada dovolila natis molitvenika "Pri Jezusu", nimamo ga še danes. Edino, kar se tiska, je "Oznaniilo".

kristjan. Vero si je ustvarjal sam sproti. Bodoči človek pa bo brezbožec, ker mu "Boga" več ne bo treba. Dokler je bilo njegovo znanje omejeno, si je razlagal nepoznane stvari s tajnimi silami, ki so bili "bogovi", "duhovi", "en sam Bog"; sedaj pa, ko je prišel trenutek, da bo človek imel v rokah ključ do vseh skrivnosti, bo odstavil Boga, katerega v resnici ni; izmislili so si ga bogatini zato, da bi z njim strašili svoje sužnje. Bog, duša, večnost, zapovedi, vera, Cerkev, vse to so po komunistični trditvi izmišljotine človekove, tvorba meščanskega socialnega reda, katerega temelj je zasebna lastnina, družina in vera.

Podobno kot je razvojna teorija glede človeka ostala osmešena, ker je pretiravala, tako je tudi z naukom o razvoju človeške družbe.

Zasebna lastnina ni tvorba socialnega položaja, temveč je utemeljena v bistvu človeka. Človek ni kakor čebela, ki nima lastne osebnosti in ne pameti ter dela le to, kar ji je nagonsko dano. Človek ima osebnost, se zaveda samega sebe, mora samega sebe sam vzdrževati in je ustvarjen za večnost. Za ohranitev življenja nujno potrebuje raznih stvari, ker pač vsak mora jesti lastnoročno in iz svojega. V tem je utemeljena zasebna last, katera pa seveda ne sme biti neomejena, temveč mora upoštevati pravice drugih ljudi. Upravičena je pač omejitev privatne lastnine, toda odpraviti jo, je izgrešeno. Saj so poskusili to že nešteto v zgodovini. Krščanstvo samo je preživelo že mnogo zmot, ki so si stavile za pravilo uničenje zasebne lastnine, toda vsi poskusi so končali vselej v moralnem in gospodarskem propadu. Samo prostovaljna odpoved imetju, kakršno store tisti, kateri sprejmejo zaradi Boga vedno uboštvo, je mogoča. Samo v katoliških samostanih, kjer žive svetniške duše, ki so se radi božjega kraljestva odrekle vsemu posvetnemu, je mogoče življenje brez zasebne lastnine; med ljudmi živečimi v svetu pa je vedno toliko samoljubja, pohlepa, nevoščljivosti in resničnih potreb, da je nemogoče izravnati življenje drugače kot z modro regulacijo imetja ne pa z njegovo popolno odpravo.

Komunizem trdi, da bi bilo lahko odpraviti zasebno last, če bi odpravili tudi družino. Radi skrbi za otroke so stariši primorani varovati in večati svojo last. Prav družino smatra za glavni stebel kapitalističnega reda in zato je treba razgnati družino. Otroci morajo biti skupna last. Za njihovo rast in odgojo naj skrbi država. Oče in mati morata biti pred vsem produktivna za družbo, zato mora otrok takoj, ko ne potrebuje več materinih prsi, proč od matere v skupne zavode.

Pač ni treba nobenih dokazov, da je ta trditev komunizma usodna zmot. Če bi bil človek le produkcijski stroj, bi komunizem veljal. Toda ali se ne upira vsem človeškim čustvom misel, da naj se razdere družinsko življenje; da naj mati zgubi pravico do lastnega otroka; naj se očetu odvzame skrb za družino? Od kod bo pa komunizem vzel drugo gnilo silo, če odpravi očetovstvo in materinstvo, ki sta občeudovanja vredna ne le v nesebičnosti temveč tudi v iznajdljivosti? Vsak človek pa, ki ima zdravo pamet razume, kako strahovit polom bo zadel človeštvo tisto uro, ko bi se odpravila družina, opustila svetost zakona in se prepustil svet svobodni ljubezni.

Prav v zvezi s tem je pa tudi tretja osnovna zmot komunizma, ki trdi, da je vera tvorba buržujskega socialnega reda. Ni Bog ustvaril človeka, temveč človek si je Boga izmislil, tako uči pravi komunizem. Seveda tega ne pove začetnikom, temveč to zvedo pristaši šele tedaj, kadar so že toliko zavezani in prežeti z novim evangelijem, da se takih trditev več ne ustrašijo. Vera, Cerkev, Bog, zapovedi, zakramenti to so stvari, katere ne gredo v račun komunizmu, ki je popolen materijalizem, ker zanika posmrtno življenje in pravi da človek prav zato ne pride do tega, da bi si ustvaril raj na zemlji, ker upa v posmrtna nebesa. Ta nebesa in vse, kar je z njimi v zvezi, je iznajdba bogatinov, tako uči komunizem, kadar naravnost pove, kaj hoče. Izmislili so si jih bogatini za proletarce, kateri naj vanje upajo in vdano trpe in mirno gledajo, kako jim bogatini kri pijejo, ne da bi oni sami spolnjevali zapovedi, katere nalagajo proletarcem.

Zato je v programu komunizma bistveno sovraštvo proti veri in Bogu. Vera, družina in zasebna imetja so temeljne točke, iz katerih je razvidno bistvo komunizma.

NOVA KRIVA VERA.

Zares se čudno sliši, da bi bil komunizem kriva vera. Na splošno gledajo nanj ljudje kot na socialni sistem, kateri se je rodil iz potreb sedanjega časa. Vnebovpijoče krivice so zdramile množice in te so se oprijele novega aznanila, ki jim obeta na zemlji več pravice.

Toda komunizem gre mnogo dalje kot katerikoli socialni sistem. Saj

poznamo razne socijalizme zadnjih desetletij, ki so predložili reformne načrte. Eni so bili veri prijazni, drugi več ali manj sovražni. Položaj komunizma je povsem drugačen.

Komunizem je nova vera. V bistvu človekovega srca je, da upa v srečo. Vera nas uči, da nas čaka popolna sreča po smrti. Na zemlji sreča ni doma. Tukaj jo moramo zaslužiti z lepim življenjem. Tako nas je učil Kristus. Njegov nauk je imel vedno sovražnike. Napovedal je Gospod sam, da bodo prihajali krivi preroki in seje to dogajalo v vseh stoletjih. Vedno so našli ti poslanca pekla nekaj, s čemer so poskusili zrahljati čistost božjega nauka in prevreči dostojnost človeškega življenja. Vsaka kriva vera je bila sodobna. Hudič ni neumen in zato vedno dela tako, kot je najbolj moderno. V starem veku je potvarjal verske resnice in ustvarjal krive vere; v srednjem veku je blodil narode s čarovnijami in vražami; novi vek je bil poln nadutosti, zato je hodil hudič v salonski obleki brezbožne filozofije; danes je najbolj pereč problem človeštva v socialnih potrebah, zato je hudič poiskal tam svoje mesto.

Ker je brezverska filozofija prešlih desetletij doživela polom in je v razumnih ljudeh vera le porastla, zato je hudič v sedanji dobi doumel, da je vero uničiti nemogoče, pač pa je mogoče potvoriti jo. In tako imamo v komunizmu sedaj v resnici krivo vero.

Zato pravi komunizem: ljudje, kateri verjejo v posmrtna nebesa, če se jim še zdi vredno vanje vervati, se lahko svoje vere drže. Oni so se pač tega naučili v mladosti in kdo bi jim to vzel. Naj jo le imajo! Toda prav zato, ker se zgubljajo v fantazijah o posmrtnih nebesih, jim bogatini otemajo srečo na zemlji. Toda tista sreča po kateri človek hrepeni, se da uresničiti na zemlji in se bo uresničila, kadar bodo vsi ljudje strnili vse sile v ta namen. To bo pa šele tedaj mogoče, kadar si bodo ljudje ona posmrtna nebesa izbili iz glave.

Marx, Engels, Baebler, Lenin in drugi so doumeli globino življenja in oznanili proletarjatu odrešenje. To odrešenje pa bo postalo resnično šele tedaj, kadar bodo vsi ljudje brezpogojno sprejeli novi nauk in zanj postavili vse sile. Z enako nepopustljivostjo, doslednostjo in ognjenim navdušenjem, kakor so prvi kristjani šli v smrt za evangelij, morajo iti na delo pristaši komunizma. Nihče nima pravice, da povprašuje in razsoja po lastni glavi, kaj se njemu prav zdi. V železni disciplini je ključ, s katerim bo komunizem ustvaril zemski raj. Kakor katoliki verujemo v božjo besedo, ker vemo da se ne moti, čeprav vselej njenega nauka ne razumemo do dna, tako zahteva komunizem od svojih članov slepo podređitev. Voditeljem in ustanovnikom komunizma je treba ne le verjeti temveč jim tudi slepo slediti.

Jasno je torej da je komunizem vera. Je kriva vera, katera je nebesa potegnila iz posmrtnega življenja na ta svet in zapovedala svojim pripadnikom, da morajo v ta nebesa verovati in se zanje žrtvovati.

Komunizem je zamislil ne le lastno vero, temveč je ustvaril tudi lastno moralo. Zanj ne veljajo božje zapovedi, ker v posmrtno življenje ne veruje, pač pa velja ena zapoved, ki je glavna in največja: Zločin je vse, kar komunizem ovira, dobro delo je vse, kar komunizem pospešuje. Zato je umor lahko zločin ali pa junaško dejanje. Zločin je tedaj, kadar kdo umori komunista, ki je komunizmu potreben; junaško dejanje je tedaj, kadar kdo "likvidira" človeka, ki je komunizmu na potu. Tatvina je zločin, kadar kdo odvzame imetje, ki bi moglo koristiti komunizmu, dobro delo pa je tedaj, kadar kdo nekomunistu uropa ali ukrade imetje, in ga nato obrne v namene komunizma.

Komunizem je kriva vera, čigar bisctvena zmota je v tem, da taji posmrtna nebesa in hoče upostaviti na zemlji raj.

Nekoč so bili mohamedanci tako goreči za svojo vero, da so smatrali za največjo zaslugo, če je kdo ubil gjaura (kristjana). Danes je za komunista največje junaštvo, če hladnokrvno spravi s pota človeka, ki je nespravljiv nacprotnik komunizma. In če je kdo v stanu umoriti lastnega očeta, brata, sestro ali celo mater, ki so protikomunisti, je to največje junaštvo.

Kdo bi še trdil torej, da komunizem ni kriva vera!

Ljudje sicer mislijo, da bo komunizem prinesel srečno bodočnost človeku v sedanji čas. Kakor se danes ljudem čudno zdi, kako so mogli nekoč večitu, v resnici je pa čisto jasno vsakomur, kdor le malo zgodovine pozna, da je to le ena izmed krivih ver, katero je hudobni duh pripravil ljudje slediti arijanzizmu, pozneje mohamedanzizmu in katerikoli krivi veri, tako se bodo čez 50 let, ko bodo komunizem videli iz primerne razdalje, ljudje za glavo prijemali ob misli na to, kako je bilo mogoče, da so prosvetljeni ljudje dvajsetega stoletja, ki so smatrali za ponižujoče, verovati v krščanskega Boga, verjeli v komunistični srp in kladivo.

El cuadro de Ntra. Señora de Monte Santo, secuestrado de la catedral de Gorizia la noche anterior al día en que debería realizarse su traslado a su Santuario, de donde fué retirado durante la guerra.

DELAVSKE PLAČE V JUGOSLAVIJI.

Uradni list z dne 29. aprila je objavil uredbo o plačah kmetijskih delavcev. Uredba deli kmečko delo v dve kategoriji. 1. Priložnostni, mesečni in sezonski delavci, 2. stalni delavci. Prva kategorija je plačana na uro ali pa na akord. Glede na težavnost ali na strokovno plat dela so določene tri stopnje plač na uro in sicer 6—7, 7—9 in 9—11.50 din na uro. Predelavci dobe po dva din več na uro. Mesečni in sezonski delavci, ki čez 6 mesecev na leto delajo, imajo pravico na delno plačilo v naravi. Dobe namreč tisto količino poljskih pridelkov posestva, na katerem delajo, po odkupni ceni in toliko, kot potrebujejo za prehrano svoje družine čez vse leto. Stalni delavci pa ne morejo biti plačani na akord in so zopet deljeni glede na težavnost in vrsto kmečkih del v tri vrste, ki jim pripadajo naslednje plače: 1600—2000, 2000—2600 in 2600—3200 din na mesec. Pri teh plačah je treba še posebej upoštevati posamezne stroke, sposobnost, izkušnje in obseg odgovornosti. Za državna kmečka posestva so še podrobne določbe za razne ugodnosti, ki jih delavci morajo prejemati, kakor stanovanje, plačilo vožnje, hrana. Stalni kmečki delavci na državnih posestvih imajo v užitek po 6500 kvadratnih metrov, ki jih lahko za sebe obdelujejo. Znatne so torej ugodnosti, ki jih imajo delavci na drž. posestvih in kmetje bodo že težko dobili delavce. Se teže pa jih bodo plačevali, saj plače niso majhne, vsekakor pa v čisto drugem razmerju, kakor so bile nekdaj. Še huje pa se bo kmetom poznalo to, da so bile že določene razmeroma zelo nizke odkupne cene za žita letošnje letine. Slov. poročevalec z dne 7. V. je objavil uredbo o odkupnih cenah in sicer za sto kilogramov srednje kakovosti in čistoče Pšenica 330 din, rž 300, jari ječmen 320, ozimci ječmen 280, oves 280, za koruzo je izšla posebna uredba, ki določa cene za obvezno oddajo, ki je za koruzo prav tako v veljavi kot za druga žita. Cene za koruzo se sučejo po odstotku vlage 14%, 16%, 18% in 20% od 250, 245, 240 do 235, za 22% 230, za 24% pa 225 din za sto kilogramov. Posebno nizke se zde cene belemu žitu, če jih primerjamo s cenami za koruzo. Vse skupaj pa so izredno nizke, če jih primerjamo s cenami drugih potrebščin in živil na trgu. Kmetje bodo od države dobili prav malo za svoje obvezno dobavljeno žito, če računamo še na precej visoke davke, verjetno sploh ne bodo mogli delati z drugimi delavci, ker ne bodo zaslužili toliko, da bi mogli zdržati. Delali bodo lahko samo z družinskimi močmi, če bodo pa imeli več zemlje pa ne bodo mogli izpolniti obvez, ki so jim po velikosti zemljišč predpisani in sledile bodo kazni. Tako bodo primorani vstopiti v kolhoze.

UN ASUNTO MUY GRAVE

El desequilibrio social es un hecho. Siempre existió, pero hubo puentes que juntaban los extremos opuestos.

La religión que ofrece al pobre como modelo de vida a Jesucristo, Dios hecho hombre, atemorizaba también al rico con el "ay de los ricos", recordándoles la obligación que imponen los bienes que tienen en su poder como administradores y no como dueños absolutos.

Mientras al rico y al pobre, la vida pública y las leyes partían de esta base, mientras el pobre sabía aprovechar su pobreza como estímulo para las virtudes, mientras el rico sabía beneficiarse de su riqueza para hacer obras buenas, existió el equilibrio de la vida, aunque jamás sin injusticias, pero por lo menos se mantenía una atmósfera de relativa armonía.

Pero actualmente el cielo de la eternidad dejó de ser esperanza para una inmensa mayoría, que ya no vive para ganar sino que colocó todos sus empeños en la vida terrena.

La libertad e igualdad, proclamadas como derecho universal llegaron a todos los oídos y halagaron a todo hombre como una música agradable. Para que la armonía fuese perfecta, debería agregarse la fraternidad. Pero esa falla y con ella se desvanece toda la construcción que quiso fabricar el hombre al prescindir de la religión. No hay fraternidad sincera, por eso no hay tampoco aquel amor que da, sino sólo el egoísmo que reclama; por eso ya no hay modo como evitar los choques que entre la gente descreída se producen inevitablemente, porque no son todos iguales ni de tamaño, ni de peso, ni de capacidad, ni de talento, ni de figura, ni de voz. Solo la religión es capaz de nivelar las divergencias.

Desde que entró en el escenario de la humanidad la industrialización de la economía nacional, desde que se formó aquella capa de gente que depende totalmente del producto de su trabajo que realiza en el servicio del capital, se planteó el problema social con peso especial.

Una infinidad de sistemas se ofrecieron para remediar el mal y establecer un orden social justo. El "individualismo" aconsejó la libre competencia. Se le dió el nombre de "liberalismo". Prescindiendo de todo lazo de ley eterna y de obligación social, dejó riendas sueltas al capitalismo, colocando así al obrero en condición de esclavitud completa. Afirmando así la "libertad" sin tomar para nada en cuenta la "fraternidad" anuló la "igualdad". Por cierto que a los dueños de fuentes de producción resultó tal sistema muy a gusto.

No tardó en aparecer el "socialismo", en plena oposición al "liberalismo". El socialismo insistía en que la base del bien de la humanidad está en el bienestar de la sociedad. Los intereses individuales deben ser sacrificados a los intereses comunes de la sociedad.

No faltaron los utopistas que soñaban con las "repúblicas paradisíacas" en alguna isla solitaria, donde no hay egoísmo porque no hay propiedad privada. La imaginación inventó cuadros de vida feliz, pero que jamás han podido hacerse realidad, porque no tomaban en cuenta al hombre con sus inclinaciones egoístas y porque no contaron con recursos para poner su teoría en práctica.

Entre otros sistemas socialistas aparece también el

COMUNISMO.

La miseria de la gente obrera, las ideas de la revolución francesa y las ciencias y filosofías modernas brindaron a Marx la base sobre la cual construyó el sistema de su comunismo. Partiendo de la teoría de la "evolución" profetizó el futuro desarrollo de la humanidad, cuyo punto culminante sería la sociedad sin clases, en la cual todos serían iguales y todos felices. Pero esa evolución tardaría demasiado por lo cual debería adelantársela con la revolución y de esta manera establecer más pronto el paraíso en la tierra. Toda la gente desposeída y descontenta presto gustosa sus oídos al nuevo mensaje que prometió a los explotados la felicidad ya en la tierra.

No cabe duda de que el ideal del comunismo para llevar a la humanidad hacia un porvenir feliz es loable. Equivocado está en su punto de partida que es materialismo ateo y en su camino que no toma en cuenta al hombre como es. Construir sin fundamento trae muerte en ruinas.

Sin entrar en los detalles, que explicaremos más adelante presentamos los puntos principales del evangelio comunista.

Marx y Engels, los evangelistas del comunismo y sus profetas anunciaron que la evolución de la humanidad, dejando detrás la época patrimonial y feudal, debe sobrepasar también la burguesa que es la actual, para terminar en la proletaria cuando la gente obrera impondrá su voluntad y la felicidad para todos.

La evolución tardaría demasiado; por lo tanto la gente proletaria tiene la misión de adelantarla con la revolución, expropiando a los propietarios y convirtiendo todas las fuentes de producción en propiedad común. Cuando el hombre no tenga más nada propio, vivirá feliz como las abejas en su panal, que no pelean por una gota de miel.

Con seguridad harán a los planes proletarios gran oposición los dueños del capital y la gente de mentalidad burguesa, lo cual provocará inevitablemente choques y llevará a la revolución que ha de ser punto de partida para el paraíso comunista.

Antes de llegar al paraíso pretendido tendrá que hacerse muchas cosas. Los enemigos irreductibles del comunismo no podrán ser convertidos. Mientras queden ellos con libertad de acción, entorpecerán continuamente la realización del ideal comunista. Puesto que el camino del comunismo es la dictadura del proletariado con la cual se impondrá la felicidad universal, es también deber supremo de todo comunista trabajar en la implantación de ese pretendido ideal. Todo lo que en cualquier manera contribuye para el advenimiento de la dictadura del proletariado, es no solo lícito, sino deber. Robar y matar, mentir y calumniar, sabotear y sembrar descontento son medios lícitos y causa de heroísmo para el comunista auténtico. No hay otro crimen que aquello que entorpece la marcha del comunismo pues la vocación suprema del hombre es realizar la felicidad en el paraíso terreno según la teoría comunista.

SUS PRINCIPALES OBSTACULOS SON:

1. LA PROPIEDAD PRIVADA. El comunismo afirma que en ella se apoya el egoísmo humano. Quitarle al hombre cosas que llama suyas, es librarlo del lazo que lo tiene atado. Libre ya de sus propiedades y sin posibilidad de adquirirlas quedará como el pájaro que logró escaparse de la jaula.

2. LA FAMILIA es otra traba que impide la marcha hacia el mundo del paraíso comunista. Teniendo

el padre y la madre la preocupación de sus hijos, sienten la necesidad de concentrar sus esfuerzos para mantener su hogar. La familia es por lo tanto el sostén básico del sistema burgués, producto del capitalismo. Junto con el capitalismo debe ser pues destruida también la familia, y el hombre, libre ya de las angustias familiares, depositará toda su energía en procurar el bien colectivo.

3. LA RELIGION es también incompatible con el comunismo, porque hablándole al hombre del cielo en la eternidad, aconsejándole las virtudes de paciencia, resignación, perdón, concentrando sus principales esfuerzos para la felicidad después de la muerte, entorpece sus actividades para la tierra y lo mantiene esclavizado en las cadenas del capitalismo el cual es en realidad el inventor de la religión, pues la religión en general y la Iglesia Católica en especial es, según la doctrina comunista, producto de la sociedad burguesa con la cual los explotadores quieren seguir eternamente manteniendo supeditadas las masas populares. Invocan a Dios y explotan su situación privilegiada, sin atenerse ellos mismos para nada a las leyes religiosas que imponen a los subordinados. La religión es el estupefaciente, el opio, para el pueblo.

4. LA MORAL CRISTIANA, aquella que respeta la dignidad de la personalidad, la propiedad, la santidad del hogar, la honestidad son incompatibles con la moral comunista, que desconoce la personalidad supeditándola a lo colectivo. Para conquistar a la gente joven, se le predica la libertad que es libertinaje, pues negando la vida sobrenatural pretende conquistar a la juventud con la entrega desenfrenada a las pasiones carnales. Una juventud sin moral es condición previa para la implantación del comunismo.

No hay otra realidad que la lucha por la existencia en la cual debe triunfar el proletariado. Destrozar todas las "tradiciones burguesas", liquidar todas las supersticiones religiosas, ponerse en la realidad de que no hay ni alma ni espíritu, ni Dios ni demonio, ni cielo ni infierno, sino solo la materia en su eterna evolución, es el postulado absoluto del comunismo. Si la gente no renuncia al cielo sobre las estrellas y a las esperanzas de la justicia divina, no alcanzará jamás la felicidad en la tierra, es el dogma comunista.

EL COMUNISMO ES UNA HEREJIA.

Suena paradójico, sin embargo es verdad. El comunismo no es sólo un sistema social, como el socialismo sea nacional, federal, central, corporativo etc.

En vista de la insuficiencia de los socialismos que hacían ciertos cumplimientos con la religión, sin poder remediar el mal social y ni siquiera disminuir la marcha fatal hacia la ruina, se fué el comunismo hasta el extremo absoluto, contra la religión.

Mientras los diversos socialismos tenían para la religión una sonrisa compasiva, compadeciendo a las "beatas" y felicitándose a sí mismos por haberse librado de las trabas religiosas que les impedían el libertinaje, comprendieron los ideólogos del comunismo, que el sentimiento religioso está demasiado arraigado en el corazón humano como para poder ser eliminado. Luchar contra la religión es fortalecerla. Cuanto más se la persigue tanto más se fortalece.

Por eso quiso el comunismo aprovechar también la tendencia religiosa del corazón humano para alcanzar su objetivo. De la eterna lucha entre el bien y el mal, empezada en el paraíso, presenciamos ac-

30. augusta praznuje Argentina na slovesen način praznik sv. Rože, zavetnice latinske Amerike. V Bs. Airesu se vrši ta dan veličastna procesija pri Sveti Rozi (Pasco in Belgrano) ob 15 uri. Povabljeni ste rojaki, da se te procesije vdeležite.

tualmente una nueva fase. El demonio fué siempre moderno. En la Edad Media se paseaba vestido de monstruo, en el siglo "esclarecido" tomó hábito de "gentlemen", en los tiempos modernos le conviene intervenir en la solución de los problemas sociales. Como siempre es también esta vez su objetivo único socavar la fe sana en los corazones creyentes pero con un disimulo astuto.

Hoy ya no arrastra la mística supersticiosa de las brujas antiguas; la mayoría de la gente es también inaccesible para las sutiles filosofías ateas. El materialismo crudo arrastra sólo a los perversos, que resultan inútiles para la lucha. Por eso trata el demonio de apoderarse mediante el comunismo de la fibra más profunda que es la religiosidad. Su lucha no va dirigida contra el sentimiento religioso con la intención de destruirlo, sino con intención de suplantar los dogmas religiosos con otra doctrina, lo mismo que hacían anteriormente las grandes herejías que combatían no la religión como tal, sino a una que otra verdad de la Iglesia Católica, según la mentalidad de la época. Tergiversar alguna verdad religiosa es alejar la gente del buen camino y eso es lo que pretende el demonio y sabe hacer magistralmente.

Hoy, en el tiempo del racionalismo, son los problemas sociales los que más interesan a todos. En ese ambiente cayó el plan más moderno del demonio, ofreciendo al hombre un nuevo "evangelio", que el cielo no está sobre las estrellas sino que debe hacerse realidad en la tierra. Para los "conscriptos" puede ser útil todavía la palabra de que "Jesucristo era el primer comunista". Para los adultos, cuya formación y condición intelectual está demasiado ligada con las tradiciones católicas puede servir muy bien alguna medalla o crucifijo, "recuerdo de la madre, esposa o tía", guardado para tal momento en los pliegues de la ropa de los apóstoles del comunismo, pues dicen "el comunismo no va contra Dios sino que quiere librar a los pueblos del tutorismo romano". Eso de perseguir a los sacerdotes, así afirman los rojos, no es cierto. Sólo son castigados aquellos curas que se meten en la política; sólo se fiscalizan aquellos conventos cuyos edificios son indispensables para fines del pueblo; sólo se suprime la enseñanza religiosa allí donde el pueblo lo reclama; no se imprimen los li-

bro y diarios religiosos porque hay escasez de papel; no se prohíben los oficios religiosos sino cuando estorban la marcha normal de la vida; no se prohíbe asistir a misa, pero los domingos de mañana hay que asistir al mitin o hacer trabajos voluntarios si se quiere evitar el título de "reaccionario", lo cual puede tener por consecuencia la muerte por hambre . . . ¿Quién no entiende este lenguaje?

Toda especie de pretextos sirven al comunismo para disfrazar su verdadero objetivo que es la lucha contra la Iglesia Católica. Sólo aquellos que son fieles a su fe, que la aman, sufren al ver lo que pasa; como tan solo los hijos buenos sufren las injusticias causadas a su buena madre, mientras que los hijos ingratos ni siquiera notan lo que lastima el corazón de ella.

Así el comunismo no es negación de la religión sino es su falsificación. Es una herejía de las tantas que ya conoce la historia de la Iglesia. Las anteriores atacaban una que otra verdad religiosa, combatían una que otra norma de la moral evangélica, se dirigían contra algún prelado o santo de la Iglesia, siempre de acuerdo a la mentalidad de su época, ya que el demonio sabe ser siempre el más moderno y contemporáneo.

Para la mentalidad del siglo XX fabricó el demonio el estandarte en el cual figura: Proletarios de todo el mundo, uníos. El cielo no está sobre las estrellas; tampoco hay Dios. El infierno es el espantapájaros que inventaron los curas y los capitalistas para amedrentar a los obreros. Dejad el cielo a los pájaros y poneos a establecer el paraíso en la tierra. Mientras que dirijais vuestras miradas hacia el cielo, deberéis sufrir en la tierra." He aquí la nueva religión en la cual debe creer el comunista con más fe que el católico en los santos Evangelios.

¿Ay de quien se atreve a poner en duda la teoría de Marx, o quien sea tan audaz de sospechar sobre el "Manifiesto Comunista" de Engels, de Lenin o de otros próceres comunistas.

LA NUEVA REDENCION

Después de 1900 años de cristianismo, así acusa el comunismo, la Iglesia no logró establecer el bienestar en el mundo. Los creyentes, conocedores del valor de la Cruz, dolores, luchas contra la carne, y de la misma muerte, viviendo en el valle de lágrimas, tenemos siempre presente la palabra de Jesús: "Vosotros lloraréis y os entristeceréis mientras que el mundo gozará. Pero vuestra tristeza se convertirá en gozo y ese gozo nadie os lo quitará más". Los descreídos, que son hoy la mayoría, no se conforman con la esperanza de la dicha eterna. He aquí al comunismo que viene con la promesa de establecer el paraíso en la tierra. Por proyectar el cielo sobre las estrellas, no se hace realidad en la tierra, así sonó el evangelio de la nueva redención.

Puesto que el corazón humano noble siente necesidad de la grandeza y aspira al heroísmo, supo aprovechar el comunismo también esta fibra. El cielo debe ser conquistado mediante una lucha vigorosa. Las energías que deberían ser utilizadas para esa conquista sobrenatural las invierte el comunismo en la conquista del paraíso terreno. El camino hacia ese paraíso será penoso, lleno de sacrificio, salpicado de sangre. Pero no importa. Algún día ha de llegar, así cree el comunista verdadero y no se asusta ni de privaciones, ni de enemigos, ni de peligros, ni de castigos, ni de sangre, ni de muerte, ni de persecución, ni de torturas.

Es un error creer que todos los comunistas son gente perversa, videntes, ladrones y haraganes. Mu-

chos hay, quineses, desconociendo la verdad del destino humano, hallaron el ideal de sus nobles aspiraciones en la promesa del paraíso comunista y se sacrifican por él con un celo parecido al de los apóstoles del Evangelio. Viendo las justicias sociales, ansiosos por remediarlas, pero imposibilitados para llegar al conocimiento de la Verdad divina, se han lanzado a la lucha para conquistar el paraíso terreno, desprecupados por sí mismos. No serán muchos, pero existen, y son ellos los que brindan argumentos para la literatura comunista con la cual pretenden formar la nueva juventud.

El demonio que sabe magistralmente introducir en las filas del clero católico ministros indignos, para tener así modo como descalificar a la Iglesia a los ojos de la gente ignorante o de mala fe, supo hallar también modo, como conquistar para sus mentiras algunos jóvenes de corazón noble, para poder disfrazar así las intenciones perversas que persigue.

El comunismo nació de las angustias de la época en la cual vivimos. Si los católicos fuéramos realmente prácticos, si todos comprendiéramos y pusiéramos en práctica aquello de que: lo primero es el reino de Dios, habría un reparto más equitativo de los bienes terrenos y ninguna injusticia provocativa. Pero son tan pocos hoy los creyentes del evangelio y cumplidores del cristianismo integral que realmente parece primar en la generalidad lo mundano sobre lo celestial.

No hemos de sorprendernos pues, si de esas confusiones tan fundamentales de la mentalidad humana ha nacido una nueva herejía, que pretende establecer el paraíso terreno y que para tal objeto muestra no menor heroísmo que en su época el islamismo y procede con mentalidad parecida, pues como un mohametano consideraba como acto de sumo mérito el matar a un cristiano, así considera hoy un comunista convencido que matar a un anticomunista no es crimen, sino mérito, y matar a su propio hermano anticomunista es heroísmo. Sólo podrá asegurarse la realización del paraíso terreno si se eliminan sin consideración todos aquellos que son adversarios irreductibles del comunismo.

El hombre no puede vivir sin la religión. Si abandona la buena se enreda pronto con alguna superstición; si pierde la verdadera se fabrica alguna mentirosa. Hoy día, en el tiempo de los problemas sociales, es así el comunismo el estandarte que eligió el demonio para llevar las almas y la humanidad a la ruina. El mundo que no quiere la Redención que le viene de la Santa Cruz, divinizó el trabajo y levantó a los altares el martillo y la hoz.

Dentro de cincuenta años todos quedarán pasmados al preguntarse, cómo fué posible en pleno siglo XX que la gente haya podido ser engañada tan miserablemente, pero hoy son muy pocos los que entreven la horrible mentira y engaño que contiene el comunismo. En los artículos siguientes trataremos de analizar desapasionadamente la doctrina del comunismo.

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

Po Argentini sem in Tja

To pot je bilo malo po Argentini, Nič več kot do Dársene Norte D, kjer je sfrfotal kragulj čez srebrno reko in počenil na vodo pred Colonijo. Moral sem zopet v Montevideo, da obiščem stare znanke.

Colonio poznamo po imenu in po radiju. Malo pa je rojakov, kateri vedo, da je tam jugoslovansko ime dobro znano. Mihanovičev sin je zamislil, da bi buenosaireški bogatini ob nedeljah kaj radi pohiteli malo na izlet tja čez reko, če bi jim bila tam na razpolago zabava, kot si je razkošen meščan želi. Izdelal je velik načrt za ustanovitev tega "Montecarlo", kateremu je dal ime "Real de San Carlos". Zgradil je amfiteater za bikoborbe, hipodrom, igralnice za vsakovrsten šport, velikanski hotel in seveda kot najpoglavitejšo privlačno točko: igralnico in kabarete. 20 milijonov pesov je bilo vloženih v to. Arhitekt Markovič je mojstersko izpeljal vse gradbene načrte in res je nedeljo za nedeljo hitelo po pet ladij in na tisoče potnikov iz Buenos v Real de San Carlos. Svoje, često temne namene, so pokrili nezvesti možje in razbrzdani sinovi s konjskimi dirkami in bikoborbo. Mihanovičev nadebudni sin je pa sanjal o slavi in bogastvu, ki je končalo v tem, da je stari Nikola moral plačati 20 milijonov dolga, zaparvljivi sin si je nekaj časa krpal nenasitne žepe, dokler ni urugvajska oblast prepovedala bikoborbe, kar se je zgodilo pred 30 leti in je tedaj vse razkošje tega zabavišča padlo v nič. Trava je prerastla vse drugo, razen hotela, ki se bori za existenco in dirkališča, ki še kdaj oživi, ter električne centrale, katera oskrbuje sedaj Colonijo. Vse te objekte je namreč odkupila država, Mihanovič pa je utrpel 10 milijonov škode na samovoljnem početju sina. Pristaniške naprave služijo sedaj nalaganju peska katerega dobiva od tam sedaj Buenos Aires. Amfiteater stoji zapuščen.

Vse te stvari sem obiskal letos 14. julija. Mikali so me tudi krasni vrtovi, zlasti v pomarančah, toda ura je hitela in kar naprej sem jo ubral s pulmanom, ki brzi, da ne rečem plava, v Montevideo, 177 km daleč. To je cesta da je veselje, voz da je užitek, šofer pa, da je radost.

Noč je že bila in mrzel veter je vlekel, ko smo zavozili na ulice Montevidea. Kam sedaj? Gospod Doktorič je "po ganku gor in dol španciral" in čakal in me pričakal. Gospod France je imel večerjo že na mizi in smo bili kar takoj v prijateljskem pomenku. Pavle je že sporočil, kdaj bo mogel imeti kaj časa, tako da sem kar takoj izdelal program, po katerem sem hotel obiskati čim več rojakov v kratkih dneh.

Pa je posegla nemila smrt v naše vrste. Bolestna solza se je utnila Drufovku, ko mi je stisnil roko v pozdrav. Ni je več dobre gospe Viktorije, da bi sprejela v prijaznem stanovanju tamkaj nad morjem. Hčerki Lilijani gleda bridkost skozi njen ljubeznivi nasmeh. Vse so storili, da bi rešili živlejše ljubljene materi in ženi, toda Bog je hotel drugače.

Nič nisem, nič, na tem svetu!

Enako bolešno je zadela smrt tudi pri Ogrizkovih. Sredi dela je požela očeta božja dekla. Pač je bila tolažba to, da so vsi rojaki izkazali toliko izrazov hvaležnosti, toda grob je grob, eprav z rožami okrašen, ostane boleč. Lepi fotografski spomini znova odpirajo bolečo rano.

Najprej sem hotel pač pozdariti te družine, ki jih je tako bridko zadelo. Nato pa sem hitel do ostalih rojakov, ki žive razmetani po širnem mestu. Pri Rijavcu so pa med tem imeli veselje v hiši. Hči se je poročila. V centru žive nekateri Prekmurci, moji znanci od davnaj ali od lani, Rajbar, Šeruga Vanči, vsi bi želeli, da pridem na obed ali večerjo, toda ni toliko dni kot je dobrih družin. Kar hitro je bilo treba dalje, tja na Agraciado, kjer živi družina Janoša Kranjca, prvega rojaka, ki je vstopil v slovenske verne vrste takoj ko je č. g. Doktorič prišel v Montevideo. Lani jih nisem znal najti, zato sem jih pa letos hitreje poiskal. Ni prida Janošovo zdravje, toda njegova ljubeznjivost je bila tako velika, da me je

spremil do Karčija Xeruga daleč tja nekam, kjer se zlomi Boulevard Artigas.

Kar noč je že bila, tako da je sinček menil: mama jaz ne poznam gospoda! Kako bo poznal, če je pa luč ugasnila. "Vidite, kako demokracijo imamo mi tu", je menil Karel. Če se jim ljubi, pa nam luč vzamejo. Šele ko je sveča zasvetila, smo se dobro videli in me je fantek bistro pogledal, pa vendar menil, da se ne spomni, kdaj sem ga krstil.

Prekratek je bil dan in premalo papirja imamo, da bi bolj na dolgo opisoval, zato kar v drugi dan prestopim, ko sem obiskal naše redovne sestre, ki delé krščansko ljubezen v Montevideu.

Popoldne pa doli po Millanu. Tam imajo Prekmurci svoj salon. Pa sem mogel le skozi okno videti, da se za nedeljo na nekaj pripravljajo. Nikogar ni bilo doma, ki bi odprl. Nato sem pohitel do Prelogarjevih, ki eive ne daleč od tam. O ti šment! Kdo bi si mislil, da bom našel takorekoč znanca iz davnih let tam od Primskovega in od Čateža.

"Pa sem si mislil, da boste enkrat takole k nam padli, gospod", tako je menil gospodar, žena pa hitela in hčerki tudi, kako bi na najbolj iskren način pokazali kaj je gostoljubnost.

Saj se Vam ne mudi gospod, tako so menili oni, toda moja ura ima to nerodno navado, da kar naprej gre, če mi je prav ali ne; ni mi kazalo drugega kot za njo. In sem jo mahnil dalje in po čudnih ovinkih našel ulico Segunda Marga kjer živi Polde Rajbar. Le po naslovu sem jih poznal, pa smo bili takoj kot stari znanci. Pa so še tam okrog drugi rojaki, toda ura je trmasto hitela v noč. Pri Pavletu bo pa mama huda, če se beseda ne spolni in zato kar nprej.

Samo pesjan ti povej, kje je ulica Cuña Pirú in Cagancha. Pač je bilo nekaj korakov več zato treba ker nisem na pravem mestu izstopil, pa so se ravno tako ujele stopinje, da sva s Pavletom hkratu prišla.

Tam blizu žive Mislej, Nabergoj, Kodelja, ki sem jih v naglici poiskal s Pavletovo pomočjo in z naglico njegovega konjca. Potem smo pa sedli k mizi in menili "Bog žvi takega gospodarja, k nam da pit brez dnarja, Bog živi gospodinjo hišno, ki nm postreže s tolikimi dobrotami in še s solato frišno".

Tako hitro so ginili dnevi, da ne bom imel niti celega enega za obisk v Las Brujas. Moral sem še v Pocitos, kjer živi več rojakov. Kar sapo je zaprlo sestri Patriciji na ulici Julio César, ko sem nenadno stopil pred njo. Pri Mačkovih je gospa kar onemela in slednjič doumela: "Pa saj to ste vi, gospod, ki ste krstili našega dečka". Dolgo bilo, predno bi prišli vsemu do konca, toda predolga je še pot pred nami, zato sem moral kar kmalu naprej, da še koga obiščem.

El antiguo Santuario del Monte Santo, destruido durante la guerra de 1914.

OBICAJNA LETNA PROCESIJA iz Ljubljane k Materi božji na Rakovniku je zbrala ca 20.000 ljudi. Zbrani denar je bil takoj na licu mesta zaplenjen. Zavod salezijancev na Rakovniku je namenjen za vojašnico.

El estatuto de Trst era parecido al de Venecia. La legislación correspondía a todos los patricios que formaban en conjunto el Consejo grande, el cual elegía de entre sí cada 4 meses 40 miembros del "Consejo menor". Pero el número variaba, manteniéndose una proporción de 4 a 1. Ese consejo menor tenía en sus manos la administración de la Ciudad Libre y Territorio, disponiendo las normas comerciales. El Consejo mayor elegía también a dos revisores que vigilaban sobre el Consejo menor. El tesorero y dos guardias se designaban por 4 meses, percibiendo su sueldo. Aparte tenían a un administrador con sueldo fijo, que tenía por deber ocuparse de la adquisición del trigo que se compraba en Eslovenia.

Según el estatuto tenía la ciudad dos jueces, llamados de afuera, según la costumbre de la Edad Media. Uno tenía su ocupación en los pleitos el otro era juez en lo criminal. Los dos jueces tenían la función por 2 años con 294 florines de sueldo (así en el siglo 16).

La costumbre de las demás ciudades indujo también a los triestinos a elegir un intendente (župan). La primera vez sucedió en 1150 cuando era elegido el conde Enrique della Torre. En 1192 fué constituido el conde Mainhard. Más tarde nombraron los intendentes de Trst los emperadores de Viena.

En los tiempos del intendente Enrique fué redactado el estatuto triestino en latín, cuyo original se guarda todavía en 4 grandes folios de pergamino en el archivo municipal. Ese estatuto reinaba hasta 1786 cuando quedó abolido por la unificación de derecho en todo el territorio de Austria.

Según ese estatuto se aplicaban penas muy severas. Por falta contra su patrón se corta al delincuente la mano derecha; al culpable de traición se le ataba a la cola del caballo arrastrándolo así por la ciudad y horcándolo luego; la blasfemia contra Dios, Jesucristo o la Virgen Santísima se castigaba con 100 libras de multa; si no podía pagar la multa lo hundían varias veces en el mar pero sin ahogarlo; a los reincidentes en la blasfemia se castigaba con un mes de cárcel a pan y agua; a los entregados al vicio del juego o derroche, sordos para las amonestaciones, se les castigaba con difamarles oficialmente desde la escalera del municipio.

En lo penal no se hacía ninguna diferencia entre los patricios y plebeyos.

La población de origen latino eran las siete familias patricias, que desde el siglo XII empezaron a mezclarse con los inmigrantes eslovenos de los alrededores. En 1224 hallamos ya una cantidad de apellidos eslovenos en las actas como testigos, lo que demuestra que gozaban ya de derechos civiles completos. Sivec, Pentek, Mulec, Señoras Vodanka e Imica, Fricgoj, Zalokar, Nedeljko, Prevec, Papež, Prosinc, Petač son nombres que demuestran la presencia de elemento esloveno. En 1417 figura un tal Petač como "vicedom" de Trst (subintendente).

Los límites del territorio variaban. Del siglo XIII hay un sello, que presenta las murallas triangulares, con tres torres y tres puertas. Trst tenía entonces la forma de triángulo. El ángulo más alto era el del Tabor, los otros dos tocaban el mar. La inscripción en el sello dice: Tergeste tiene por límites: Sistilianum (Sezlján)-Publica (carretera que atravesaba Prosek y Opčina), Castilir (Gradišče) y el mar. Un letrado parecido tienen también las monedas obispaes acuñadas en esa época.

La entrada a Trst fué vigilada por dos castillos: Mhov (Mocco) y Mohovljan. El primero estaba en Robida sobre Zabrežec. Ese castillo lo incorporó en 1414 Ernesto Fierro a Carniola. El segundo castillo se hallaba en Kontovel.

La ubicación de Trst brindaba a la ciudad grandes condiciones comerciales, pues allí se comunicaban los países de Austria con el mar. Trst adquiría de allí los elementos alimenticios y maderas para construcción y barcos.

Trst por su parte aportaba la sal, frutas, especies y demás artículos para los países de Austria-Hungría. Se adaptaron algunos nuevos caminos enlazándolos con los antiguos romanos que han sobrevivido a las tormentas de las invasiones.

En tales condiciones empezó a florecer Trst lo que provocó gran desazón en Venecia, de lo cual se originó no sólo rivalidad comercial sino también odio que provocó cruentos conflictos bélicos. Cuenta la historia de seis guerras entre las dos ciudades adriáticas. Los venecianos lograron varias veces apoderarse de Trst, pero no lograron exterminarla a pesar de su fundación de la rival a Trst que era Capodistria (Koper) en la costa de Istria por donde querían los venecianos fiscalizar el comercio con la Europa central.

BREJZANSKA MARIJA. Sredi junija so slovesno prenesli čudodelno sliko Marije z Brezij iz stolnice v Ljubljani nazaj na Brezje. Marija Pomagaj je bila doslej vedno oblegana v stolnici in Ljubljancani so se k njej zatekali tako zelo, da je Begunka v drugič postala Kraljica Slovencev. Veliko je bilo razburjenja, še večja pa žalost med verniki, ko so zvedeli, da jih bo zapustila vprav v časih, ko bi jo tako radi imeli med seboj. Marsikdo pravi, saj Marija Pomagaj res spada na Brezje, toda bojim se, kaj bo zadelo Ljubljano, ko ne bo več med nami Marije. Druga pa piše: "Hudo je v Ljubljani, so jih zopet precej zaprli, kar naprej je hudo. Bolj ko preganjajo, kar je poštenega in vernega, bolj ljudje tišče v cerkev in Marija z Brezij ne bo nikoli več tako počaščena kot je sedaj. Kaj bo z nami, dobrega gotovo nič — ko jo pogledam, bi se samo jokala".

NADŠKOF STEPINAC je dobil nedavno poziv, naj se odreče zagrebški škofiji, kar je pa odklonil, kakor tudi ponudbo, da bi zapustil domovino. Radi te odklonitve sedaj z njim strožje ravnaajo. Obiskovalci zelo težko pridejo do njega in morejo govoriti z njim le v navzočnosti straže. Sveto mašo more imeti vsaki dan.

IZ KANADE DOMOV. Rojaki v Kanadi so se zelo navdušili za pot v domovino

El cuadro de Ntra. Señora "María Ayudada", que fué trasladado en estos días a su Santuario en Brezje, desde Ljubljana donde se guardaba durante la guerra.

in jih je šlo s prvim transportom kar 500. Za kritje stroškov so zbrali 2 milj. dolarjev. Dva od teh sta se vrnila v Loški potok. Neki Tanko iz Podklanca, po domače Jernej iz Zavrata, se je ustrelil 11 dni po prihodu, drugemu je domači zrak tako slabo storil, da se mu je zmešalo.

VSE GRE K VOJAKOM. 8 letnikov je v Jugoslaviji pod orožjem. Od 20 leta naprej. Službeni rok je po 2 ali 3 leta. Na orožne vaje so bili vpoklicani vsi rezervni častniki. Napovedujejo, da bodo v kratkem, vpoklicani na mesečne orožne vaje vsi možki do 60 leta.

UDARNIŠKO DELO v Ljubljani. V mesecih april-junij je 16360 ljubljancev opravilo 68460 delavnih ur. Vrednost tega dela je ocenjena na pol milijona din.

V BRUSNICAH pri N. M. so ukradli mrliški križ in ga zlomili in vrgli v vodo. Od Radovice do Semiča v Beli krajini in na Igu in v Želimljah so tudi podrli več križev veliki teden.

PODGORA. V juniju je bila nova maša domačina Brezigar Hildi. Novomašnik je iz zelo revne družine in se priporoča svojim rojakom za pomoč. Če bi kdo želel v ta namen kaj prispevati, naj pošlje na našo upravo. Župnik v Podgori je č. g. Reščič. Gospa Anita Kogoj por. Frau je prišla srečno domov.

BAJO EL SOL LIBRE

VIGESIMO CUARTO CAPITULO

Por un instante, el pueblo permaneció callado, para gritar luego con mayor ahínco. El aire se desgarró de gritos. Las jovencitas levantaron las manos, los hombres se pusieron en fila, golpearon y entrechocaron las armas, y el cielo se ensordecía de ruidos:

—“¡Gloria a Iztok . . . Gloria, gloria al voivoda!”

Bojan hizo con las manos ademán de aquietar a la multitud. Volvió a empezar sus preguntas:

—“Les pregunto, conocen el dolor de Svarun, que lo mordió como una serpiente cuando le fué raptada su hija única, por todos estimada?”

El ejército tristemente miró a quien hablaba, con un suspiro de pesar.

—“Les pregunto, cuál es nuestro deber ahora, que sabemos dónde vive la raptada Liubíniza?”

—“¡A buscarla! ¡Tras ella!” atronó el ejército.

—“Pregunto también, debemos ir a buscarla aún cuando esté detrás de los fortificados muros de Salónica.”

—“¡A Salónica! ¡Muerte, muerte a Bizancio! ¡Perún está con nosotros!”

El ejército se mareó, los jefes levantaron las armas. El estruendo cubrió el rumor de las olas del mar. Rado saltaba de alegría, abrazaba a los jóvenes y repetía:

—“¡A Salónica, a Salónica!”

Sólo dos callaban, los guerreros más grandes, Iztok y Jarozir.

Se hizo más profunda la cicatriz de la frente del viejo soldado, huyó el color de sus labios. Miraba fijamente a Iztok y con penetrante mirada trataba de leer los pensamientos que se encerraban en la oscurecida frente del voivoda, cuyas cejas parecían caer bajo una pesada preocupación. Jarozir sabía que Iztok esperaba el momento en que se aquietara el oleaje humano. Entonces hablaría su prudencia para comunicar al ejército, ebrio de victoria, que se rompería las cabezas y quebraría las costillas frente a la fortaleza de Salónica.

Cuando se apaciguaron los gritos, cuando sólo desde la inmensa lejanía se oía repetir la voz del eco, devolviendo los últimos gritos, se levantó Iztok sobre la piedra de la cual hablara Bojan. Y habló previsoramente:

—“¡Hermanos eslovenos, hermanos antos! Perún nos es propicio, las parcas nos favorecen, contentas de haber permanecido junto a un linaje de tan grandes héroes, y los dioses están con nosotros, por haber vengado también su nombre al abatir a los cristianados. Y ahora . . . Salónica.”

En ese mismo instante, se conmovió el ejército, apartándose algunos de sus hombres. Desde oriente abría las filas, al galope tendido, sobre un caballo cubierto de polvo y de espuma, un mensajero. De su agitado pecho salían entrecortadas las palabras de su mensaje:

—“¡El ejército, . . . Bizancio . . . la caballería . . . contra nosotros!”

Entre los jefes, quedó el caballo mortalmente cansado. Se abrieron sus patas, se estremeció y cayó. El joven se afrió a la silla, buscó aliento, y pronunció en alta voz:

—“Por el camino de Salónica llega desde Bizancio un ejército contra nosotros. Lo comanda el gran general de la guardia imperial, Azbad.”

Tras esas palabras, el joven se sentó, y perdiendo el sentido cayó en brazos de los principales, que lo atendieron enseguida.

La sorpresa cundió en la multitud. Todos los jefes, soldados y aún los jefes ancianos, quedaron silenciosamente mirando a Iztok.

Cuando el voivoda oyó nombrar a Azbad, pareció estremerlo una preocupación. Sabía que el magister equitum no

salía de Bizancio con las manos vacías o mal equipado. Pero partió enseguida el temor. Sintió en el corazón algo así como la voz del destino, como una orden.

—“No está destinado para tí, Iztok, beber la dulzura de sus labios sin terminar la tarea comenzada. No descansará la flor sobre tu pecho hasta que no digas: ¡Terminado, también tú, Irene, también tu sufrimiento está vengado!”

Pensando así, que iría a pelear por ella, sólo por ella, se reanimó su rostro. Los jefes se sintieron más esperanzados al verlo así, terminaron sus preocupaciones, la esperanza asomaba en las mejillas del voivoda. Nadie se reunió, nadie deliberó.

—“¡Ordena, Iztok! ¡Tú eres el voivoda!”

El joven hijo de Svarun montó su caballo. El yelmo dorado refugió entre las filas, yendo entre ellas como una llama entre combustibles. Encendiendo todo a su paso. Se oyeron las primeras órdenes, tintinearón los aceros, relincharon los caballos, resonaron los cuernos. Antes del anochecer, ya estaba el ejército preparado, y aún antes que el asombrado y ensangrentado sol se hundiera en las aguas, la caballería salió de Toper al encuentro de los enemigos.

La muchedumbre indisciplinada, se ocupó de los ganados, que llevó a los montes y a las sierras a pacer, ocultándose en las espesuras, que circundaban Toper. Tenía a su cargo cuidar el botín y vigilar a los prisioneros, hasta tanto no volviera el ejército.

Cuando se inició la oscuridad, entre los apagados fuegos quedó sólo Radován.

—“¡No caminaré de noche! ¡Cómo me abandonaron! ¡Como un hueso roído! ¡Lindo premio para mis sufrimientos! ¡Vuélvete atrás!” Me ordenó Iztok. Sin duda les será fácil escapar, porque los ricos están huyendo de la ciudad. Ciertamente será fácil. Pero no por eso me tienen que echar a mí como a un perro. ¡Vuélvete atrás! Vuélvete a Solón, y saluda, y di, y ruega, y pide y tráelos aquí. Claro! Cualquiera come si alguien le da en la boca. Gran amor es este, que debe pelear por los enamorados. ¡Vete enseguida, hoy, enseguida, pronto, por favor, padrecito . . .”

Radován imitaba a Rado.

—“No caminaré de noche, lo dije y lo aseguro!”

El músico enojado fué a Toper, y comenzó a buscar en las despensas. En la pretoría encontró una todavía intocada, guardando vino y comestibles. Puso una antorcha, preparó fuego y comenzó a cenar. Cuando terminó de cenar, llevó a sus labios un recipiente tan grande que hizo caer a la luz y a él. Su cabeza se apoyó sobre la vasija y así se durmió.

Cuando se extendió en Bizancio la noticia de la invasión de los bárbaros, empalideció la piel, ya transparente, que cubría las mejillas del Emperador. Todas las noches permanecían iluminadas sus habitaciones y hora tras hora le comunicaba su secretario nuevos terrores de los bárbaros, narrados por los fugitivos. El déspota maldecía a Tuñús, volviéndose continuamente a mirar a través de la ventana la cupula de Santa Sofía, le rezaba pidiendo sabiduría.

Mientras Justiniano uncía su cuello al yugo de las preocupaciones que lo hundían bajo su peso, la emperatriz se alegraba por la invasión de los bárbaros. Estaba plenamente convencida de que se trataba de una acción de Iztok. Porque sus espías habían oído los murmullos de las tabernas, los comentarios de los foros, las preocupaciones de los soldados, y los juicios de los guerreros decepcionados que iban a pasar el otoño a Bizancio. Y todo Bizancio juzgaba que esa invasión de los bárbaros, que actuaban como un verdadero ejército organizado al atacar las fuerzas bizantinas, era tarea de Iztok. No le dolía a la vanidosa mujer la herida que sufría el imperio bajo las huestes eslovenas. Aunque odiaba a Iztok, había tanta maldad en ella que se sentía orgullosa de su pasado amor. Lo único que la preocupaba era que el Emperador llegara a saber que en principio había sido ella la que encendiera esa antorcha de venganzas. Como si en medio de

LJUBLJANA. V prvi polovici junija so v Ljubljani zaprli 78 oseb iz meščanskih krogov, med njimi tudi več študentov z univerze. Dijaki so bili prijeti zato, ker so neznaní storilci v neki predavalnici na univerzi zamenjali sliko maršala Tita s sliko Kralja Petra II. Dalje je bil aretiran tudi vseučiliški profesor dr. Boris Furlan. Zaprli so ga osem dni potem, ko mu je umrla žena. Vzrok aretacije ni znan. (Po "Demokraciji", 13. VI.)

KRIŽE PODIRAJO V Škofji Loki in okolici je bilo na Vel. petek podrtih več križev. Podirajo jih 15 letni smrkavci. Na Brzinovem sta ga podrla Lupčev France in Medvedov H.

PISMO IZ PROSEKA. Ne vem, kako se zahvaliti za poslani paket, ki je prišel nedotaknjen. Štof je izvrsten, tukaj ga ne dobiš takega. Mož je ves ponosen name in nase, ker so tu zelo štetí taki, ki dobe kaj od tam. Tukaj je pa vse blago sama štraca. Tukaj je bila pomlad strašno suha in je strašna draginja. Preje si za 5000 lir kupil pet volov, danes te pet volov stane poldrugi milijon. Doma bodo padli pod Jugoslavijo, mi pa bomo samostojni bomo imeli vsega, samo težjega mleka menda ne.

Pišeh, da od tam eni hodijo domov. Naj le pridejo. Se bodo zjokali in kesali. Dobro pa bo tistim, ki so zapisani v stranki.

Danes sem videla v Trstu špeh po 1100 lir (12. jun.), bela moka po 240 lir. Telelina je po 1000 lir Vsaki dan je slabše. Če ne pride kaj iz Amerike nas bo vseh konec, ker se tudi ne dobi, čeprav bi bili denarji Letina kaže strašno slabo. Žita ne bo, sena tudi ne. Seno je po 2000 lir cent.

NA ORLOVEM VRHU pri Ljubljani je bilo pokopanih več domobrancev, katere so o Veliki noči odkopali in ostanke neznankam odpeljali.

V LJUBLJANO so pripeljali ostanke 200 partizanov, med katerimi so tudi tisti od S. Urha pri Rudniku, kjer so se odigravali zelo krvavi dogodki bojov med partizani in domobranci.

SENT JERNEJ. V Novem mestu je bil obsojen in obsojen Ignac Črtalič iz Ostrga in Franc Kodrič iz Mihovice obsojen na 20 let. Tudi nekaj drugih je bilo obsojenih, ker so podpirali skrivače.

TRBOVLJE. Kot vohun in kolaboracionist je bil obsojen Rudolf Jaklič.

PRESELJENCI. Iz Maribora in okolice je bilo preseljenih v Vojvodino 800 oseb. So večinoma vplivni kmetje z družinami, katere smatra oblast za nezanealjne.

Na njihove domove in drugim v Slovenijo je bilo prepeljenih več pravoslavni črnogorskih družin in tudi pravoslavni popi z njimi.

ADVOKATI NA VRSTI: Ljuba Prenerjeva, ki je pred sodiščem v Ljubljani dala klofuto državnemu tožilcu, je zaubila pravico advokatske pisarne. V Mariboru je zadelo isto nekdanjega župana Juvana, Igorja Rozina, Fremevca in Štefančiča.

DR. LEONID PITAMHIC, znani slovenski pravnik nekoč poslanik v Sev. Ameriki in avtor odlične knjige "O državi", vseučiliški profesor v Ljubljani je bil upokojen. Isto se je zgodilo tudi dr. JAN-KU POLECU.

LJUBLJANA 70 letnico je praznoval profesor slavistike na univerzi dr. Rajko Nah-tigal. 70 letnico je praznoval tudi znani pisatelj kosmatih povesti in iger ALOJZIJ KRAIGAR. Rojen je bil v Postojni. Po poklicu je zdravnik. Najbolj znano njegovo delo je "Kontrolor Škrobar".

SLOVENSKI FRANČISKANI so izvolili novo vodstvo. Provincijal je P. Teodor Taučar, kustos P. Roman Tominc, definitorji P. Argandelj Apej, P. Metod Valja-vec in P. Rupert Suhač in Marjan Valenčak Tajnik je P. Benjamin Tomšič.

JOZEFIŠČE na Vidovdanski cesti, velika hiralnica je bila izpraznjena. Stare in onemogle bodo odpeljali kam na de-želo. Tako je izpraznjenih 600 sob.

FRANČISKANSKI SAMOSTAN je tudi dal prostore oblasti. Tam kjer so preje imeli svoje gojence sedaj stanujejo razni uradniki OF.

HOTEL MIKLIČ je bil poznan kot naj-odličnejši ljubljanski hotel. Tam se se-daj zbirajo izbrana gospoda iz vrst sedanje oblasti civilne in vojaške. Lastnik, stari Miklič je bil že pred časom razlaščen in je umrl te dni v ubožnici.

NOVE ŽUPNIJE NA NOTRANJSKEM. Tr-žaški škof je kanonično ustanovil več sa-mostojnih župnij, ki so že davno imele svojega lastnega duhovnika. Tako so nastale župnije: UBELJSKO (Hrenovice) z Razdrtim, OREHEK, ŠMIHEL (Košana), DUTOVLJE s Skopim in Kopriva (Tomaj), LOKEV (Gročana).

ŽAGA PRI BOVCU je bila zelo priza-deta. Zavezniška uprava je pozidala 70 hiš in popravila 30. 27. marca so bile te izročene lastnikom z lepo slovesnostjo.

TRST V napetosti pričakujejo tržačani samostojnosti, ki bo prišla po ratifikaciji mirovne pogodbe med Italijo in Jugosla-vijo. Sedaj so začeli zopet fašisti dvigati glavo. Na prvega maja so vrgli celo 2 bombi na komunistični spoved in jih drugače izzivali. Slovenski in laški ko-munisti pa večinoma nastopajo skupno.

Tisi je v resni nevarnosti in bo gospo-darstvo prišlo na nič, kajti Jugoslavija je začela politiko privilegiranja in razvoja Reke, ki bo ves pomorski promet Podo-navja potegnila nase s preferenčnimi ta-rifami. Trst bo moral umreti ali se izročiti Jugoslaviji.

ŽREČE NA ŠTAJERSKEM. Tudi pri nar-jz vojska zaorela globoko brazdo. Ni je družine brez žrtve. Še danes so nekateri brez strehe. Smo v težkočah za hrano radi lanske hude suše Primanjkuje nam obleke.

ŽREČE so postale važna industrijska toč-ka. Iz nekdanjih barak se dvigajo mo-gočne stavbe, ki rastejo na pogorišču.

BEZENA PRI MARIBORU. Ivan je absol-vent kmet. Šole v Mariboru, ki zopet po-sluje. Učenci čistijo ruševine; to je ude-arniško delo, ki ga vsak mora doprines-ti. V Jugoslaviji je bil to preje kuluc. Rudolf Godrič, doma iz KOMNA je umrl. Bil je zelo potrpežljiv v bolezni in je umrl spravljen z Bogom. Lucija je molila 25 let zanj. Še veš, da ni maral nič slišati od cerkve. Njena molitev je bila uslišana. Spovedat ga je prišel en pater Friemel je s seboj tudi kangljico, če bi mogel dobiti

kje kaj mleka, ki ga v mestu ne morejo dobiti.

RUSKA BOŽJA POT je ostala nedotak-njena. Kaplan in penzionist sta bila od-seljena od Nemcev in sta se vrnila. Žup-nik je ostal doma. Maše ima kot pred vojno Marsikdo pride v cerkev, ki preje ni hodil, in tudi obratno.

LJUBLJANA. — Piše redovnica. . . Vprašate, kaj bi me rabile. Odgovarjam: vse karkoli iznajde Vaša velika ljubezen: vse nam bo dobrodošlo, ker smo vsega zelo potrebne, naj bo živež ali obleka. Sedaj smo civil.

Najbrže se homo morale spet seliti. Pa saj je Bog povsod. Nismo žalostne. Vesele smo, da moremo po Frančiškovi poti ubožstva in zaničevanja hoditi za Je-zusom.

P. S. S tresočo roko pristavljam zadnjo novico: Danes je prišel končni odlok, da moramo zapustiti samostan. Jaz odidem domov v Sv. Križ in sestre gredo na svo-je domove ali kamor morejo.

LJUBLJANA. Uršulinke so sedaj stisnje-ne v levi trakt poslopja in so vse brez službe. V desnem traktu je državna gim-nazija za dekleta. V liceju tudi ni več kot je bilo. Pomankanja v hrani ne trpim. Zdravi smo.

ČRNI VRH bo postal imeniten kraj za letovišče. Je res kraj zdav in za pomiritev živcev.

V VELENJU bodo pri Dražmirju napra-vili novo električno centralo. 10.000 de-lavcev bo zaposlenih Lepa dolina bo pa seveda uničena.

KONJICE. Arhidijakon Tovornik je bil od Nemcev pregan na Hrvaško. Sedaj je doma Sedaj pa so odselili na Nemško vse nemčurske družine od tu.

V LJUBLJANI je OZNA sprožila plaz aretacij. Po presenetljivi aretaciji univ.-prof. dr. BORISA FURLANA, ki je storil v inozemstvu toliko zaslug sedanjemu režimu ter bil član Subašičeve vlade, ki je sklenila sporazum s Titom, nam sedaj sporočajo, da je bil aretiran tudi odvet-nik dr. LEMEŽ, eden najstarejših vodilnih slovenskih komunistov stare šole, ki je ves čas vojne prebil v hribih. Dalje so zaprli zelo znano slovensko ženo ANGE-LO VODETOVO, bivšega predsednika slo-venskega učiteljskega združenja KUME-LJA, univ. docenta dr. inž. NAGODETA, inž. KAVČNIKA, prof. HRIBARIJA, bivše-ga lastnika kina Union KHAMA in celo kopico drugih ljudi.

V nezanesljivi vojski so začeli izvajati obsežno "čistko".

ODVETNIŠKE PISARNE so zaprli: dr. Krapežu, Ljubi Perner, znani slovenski pisateljici: dr. Peršinu, dr. Tavčarju, dr. Grosmanu, dr. Akačičevi in dr. Kamašiču. Ta "akcija" se izvaja po celi državi.

V ŠKOFJI LOKI je bila za Telovo pri-pravljena velika procesija ter je bilo vse mesto okrašeno. Ponoči pa so zlikovci po-žgali mlaje in oskrunili kapelice.

ZA 15. VI. SO V LJUBLJANI pripravljali prenos brezjanske Marijine podo-be na Brezje. Na predvečer se je v stolnici zbralo toliko ljudi, da so morali stati celo na Vodnikovem trgu. Ob koncu so zapeli himno: Zmagala si, Devica slavna, zma-

la noche hubiera relampagueado una espada, cayendo su filo sobre su propio cuello, así recordó de pronto la carta de Iztok. Hacía ya tiempo que se había destruido ese pergamino; ya no estaban junto al Emperador ninguno de los senadores que aquella vez la oyeran. Aquella vez el déspota no lo había creído. Pero si alguien se elevara ese día para decirle en las horas llenas de amargura: "Este es Iztok, este es Orión, a quien la emperatriz..."

Un estremecimiento la recorrió cuando pensó en Azbad, que con ella y por ella tejiera las intrigas. Y desde que no le había devuelto a Irene, desde que no cumpliera con sus deseos, lo había humillado y tratado friamente... Si el magister equitum quería vengarse? ¿Si trataba de llegar hasta el Emperador?...

(Continuará)

Traducción de DARINKA ČEHOVIN.

gala kačo pekla. strit mora biti sovrag. Drugo jutro so bili po mestu raztrošeni pozivi na obvezno delo. Sliko so morali prenesti na Brezje brez vsake svečanosti.

DORNBERG. 2. VI. se se pri tukajšnjem zavezniškem poveljstvu prijavi in predala 4 jugoslovanski vojaki in 1 civilist. Bili so lačni in so najprej prosili, da bi dobili kaj hrane. Vaščani so prihod jugoslovancev opazili. Ker so se v zadnjih dneh zopet razširjale vesti o prihodu jugoslovanskih čet, so dogodek po svoje tolmačili.

BANJŠICE. 28. VI. je Nar. zaščita streljala na skupino domačih ljudi, ko so že baje prekoračili Morganovo črto v smeri proti Gorici. Pri tem je bila tri moške in dve ženski, med tema tudi mater, ki zapuščala pet otrok. O šestem moškem pa se ne ve, kam je izginil. Režeži so bili namenjeni v Gorico, kjer so hoteli prodati nekaj pridelkov in z izkupičkom nabaviti nujne stvari, ki jih v coni B ni dobili. Mlademu ubitemu Stanku iz Lokovca so vaška dekleta kupila v Gorici lep venec za pogreb.

LJUBLJANA. JAVNA TRIBUNA, "Slov. Poročevalec" z dne 4. maja ugotavlja:

LJUBLJANA je že od nekdaj slovela kot eno najlepših in najbolj čistih mest. Današnja zanemarjenost pa ji ta sloves krati, pa to prav po pravici. V nekaterih ulicah je tako, da bi bilo treba pograbit metlo in lopato, da bi odstranili nesnago. Na Ajdovščini n. pr. pred kavarno Evropa štrli v zrak zapuščeno in golo ogrodje nekdanjega kioska. Včasih je bila na njem ura, danes je ni več. Stekla so razbita. V notranjost tega kioska mečejo nedisciplinirani Ljubljančani odpadke, tramvajske vozne listke, škattlje unrnih konzerv, smeti itd.

Ali ne bi bilo potrebno, da bi na tako prometni točki stoječi kiosk služil zopet svojemu prvotnemu namenu? Zakaj ne bi na njem lepili lepakov ali časopisov in zakaj ne bi njegov podstavek spet služil za javno električno uro, ki je Ljubljani in Ljubljančanom zares potrebna? Sploh pa ni menda v Ljubljani od nekdanjih javnih električnih ur nobena več na svojem mestu.

Na mestih, kjer so ulice posebno ozke, so bile zaavrovane s posebnimi varnostnimi količki. Tako je pred frančiškansko cerkvijo, v Gradišču, na Kongresnem trgu, kjer so že dalj časa varnostni količki poriti, verige pa potrgane.

Primer zase so ljubljanski hodniki ali pločniki. Da ne govorimo, kako so bili zanemarjeni v lanskim in letošnjim zimam. Dobesedno prebijati se je moral človek preko snežnih zametov ali pa plavati v brozgi, kadar je bila od juga. Včasih je bilo v tem oziru boljše, ker je bilo nadzorstvo strožje. Danes pa se veliko hišnih gospodarjev ne zmeni za red in snogo na pločnikih pred svojimi hišami. So pač videli, da tudi pred mestnimi ni bilo boljše. Človek bi le rad vedel, koliko hišnih lastnikov je bilo prijavljenih, ker niso čistili hodnikov. Verjetno zelo malo, kljub temu, da bi lahko narodna milica nadzirala take nemarneže in jih prijavljala.

Smetarji so uslužbenci MLO. Ko opravljajo svoje delo, vozijo kar po pločnikih. Seveda se pločniki pri tem na debelo kručijo.

V Ljubljani je še mnogo napisov iz dobe okupacije. Ponekod so jih slabo prebelili, čež je spral belilo. Greš mimo pa bereš kot pred leti: biancheria, sartoria, trattoria itd. Tudi ti napisi ne delajo čisti Ljubljani.

Nekateri podjetniki, obrtniki, trgovci so se preselili ali opustili svojo obrt in pri-

stopili v zadrage ali v državna podjetja. Za njimi so pa marsikje ostali napisi. Pri-dež v hišo, kjer je bil pred časom ta ali oni obrtnik, zunaj je še napis, obrtnika pa zastoj iščeš. Slučajno zveš, da že leto dni in več ni v tej hiši.

V izložbenih oknih trgovin je razstavljeno blago. Blizu prvega je še in razstavljeno blago že dolgo iščeš. Sedaj nena-doma prilika za nakup, pa ti povedo, da blago ni na prodaj, ampak samo v okras izložbe. Ali ne bi mogli dobiti kaj drugega, s čimer bi okrasili izložbo? Če pa že to blago mora biti tam, naj bi bilo označeno z napisom, da služi izložbi v okras. Naše izložbe so sploh poglavje zase. Nedavno je bilo v izložbenem oknu Bate nasproti pošte Ljubljana, poleg čevljev staro pločevinasto vedro, polno umazane vode. Verjetno je nanje pozabila snazilka. Ostalo pa je v izložbi ob 19. uri, ko je trgovina že zaprta in gre dovolj ljudi tam mimo.

Posebnost sedanje Ljubljane so nekatere vinjene ženske. So sicer redke, vendar pa tako opazne, da domačina spravi v zadrego, kaj šele tujca. Gostilničarji bi morali ukazati, da vinjenim osebam ne točijo nobene pijače več.

Značilnost za ljubljanske gostilne so razlike v cenah. Kranjska klobasa stane v enem podjetju 18 din, drugod 25. Nekaj uslužbencev urada za cene je bilo postreženih v gostilni Lovšin v Gradišču. Za pečenico s kislim zeljem in kruhom so plačali 29.50 din. Uslužbenec urada za cene osebe te gostilne pozna. Drugi gostje pa so za pečenico brez zelja morali plačati 32 din v isti gostilni. Pa še ta cena, dasi je previsoka, ni povsod enaka. Ponekod so imeli pečenico po 40 do 50 din. Kontrola bi morala take slučaje kaznovati. Poglavje zase je v ljubljanskih gostilnah tudi vino. Včasih se ti zdi, da so vsa vina enaka, namreč enako slaba, ker dobrega vina v Ljubljani ne dobiš?

Posebnost Ljubljane je njena večerna zatemnitev. Pravijo, da ni žarnic. Ne drži to, ker Ljubljana je ponoči razsvetljena, če je treba in kadar jstrebha (razne svečanosti). V Ljubljani gore ponekod luči noč in dan, ponoči pa po najbolj prometnih ulicah komaj najdeš domov. Če pa moraš iz gledališča, kina ali od koncerta ponoči v Šiško ali kam drugam proti periferiji, moraš biti pogumen, da se v temi prebiješ do doma.

KRANJ. Slovenski poročevalec je priobčil 24. V. poročilo o sodni razpravi, ki se je končala 22. V. pred okrožnim sodiščem v Ljubljani proti članom bivšega MLO (mestnega ljudskega odbora) v Kranju. Bivši predsednik Hlebč Rudolf je bil obtožen, da je opustil nadzorstvo nad poslovanjem, izdane so bile živilske kazenske mnogim neupravičencem, izvršeni niso bili popisi kmečkih posestev in odkup krompirja, vodarina za l. 1945 ni bila pobrana. Soobtoženemu Mohorju je omogočil malverzacijo in Ravniku dovoljeval uporabo mestnega avtomobila. Javno je klevetal ljudsko oblast in njene predstavnike. Obsodba — 5 let prisilnega dela in zaplemba celotnega premoženja. Mohor Gabrijel, član in poverjenik za gospodarstvo MLO je za svojo lovsko vilo v Bašlju pod Storžičem uporabljal državni gradbeni material, tako 3 kub. metre desk, 60 cementnih plošč, lesenit plošče, last MLO in prevažal material in pohištvo iz Kranja v Bašljo, uporabljal je delavce in jim plačal le čisto mezdno, dočim je socialne dajatve naprtil MLO. Na stroške MLO si je dajal popravljati motorno kolo, ki ga je uporabljal skoraj izključno le v zasebne namene. Od ljud-

ske imovine si je neupravičeno pridobil pohištvo in opremo za svojo luksuzno vilo. Pri ocenjevanju tega pohištva pa je pretkan dosegel, da mu je bilo prenizko ocenjeno. Dalje je naabvil 400 kg apna, dasi je vedel, da je namenjeno izključno potrebam mestnega gospodarstva. Iz ljudske imovine je poklonil Nosanu 1 kolo, Kobalovi električni kuhalnik in dve otroški postelji, Ravniku pa je dal les za čebelnjak. Skladišče na Podrtini je upravljal tako, da ga ni prijavil niti MLO niti ni popisal inventure. Še dobil 7 vreč cementa, ki jih ni plačal, vojne ujetnike za svoja dela, uporabljal vojaške avtomobile za prevoz svojega gradiva. Kazen — Smrt z ustrelnitvijo, celotna zaplemba. Ravnik Janko. 4 leta p. d. zaplemba.

BEGUNKA IZ SLOVENIJE je dobila od prijateljice na Gorenjskem pismo, iz katerega objavimo odlomke: "Če se kaj spominjaš, kako smo prej v šolo hodili, je bilo zelo strogo in smo si s tem nekaj pridobili; sedaj pa, ko se je država na glavo postavila, se je pa še šola in poselno učitelji. Veš, otroke imenujejo vse za pionirje. V šoli pozdravljajo "Zdravo", molijo nič — pa to moramo sami vedeti, da cerkev in molitev v naši demokraciji in federativni državi odpada. Zato se pa Vam priporočamo, da bi se Vi spominjali z molitvijo, da bi naša država stala tako, kot je stala nekdaj. Na sestanke se pa zberemo vsa dekleta in gremo. Vso pot se pogovarjamo, kako jim bomo odgovarjale nazaj, kar najprej se požene-mo za naše fante in može, ker tiho jim pa še nismo. Najrajši pa zapojemo tole pesmico: "Mi smo svobode siti — pri tem praznem koriti" in tako dalje. Zaradi te rudeče države sedaj še rudeče rože ne maramo videti. Prav radi napravijo kakšen miting s plesom in vabijo najrajši mladino seveda, da bi plesali z njimi. Po Ljubljani ljudje govorijo: Kralj Peter je dal moko po tri dinarje, maršal Tito pa koruzno po devet. Pa žalibog, ko bi bila vsaj moka, a je koruza v zrnju. Ljubljančani se posmehujejo in pravijo: Škoda, da nimamo kljunov, pa bi zobali. Veš, vsa Ljubljana in vsa mesta in vsi so tega gospodarstva že siti do grla. Pred kratkim je bil na Gorenjskem sestanek, kjer je neka tovarišica oz. partizanka prav sladko govorila, da naj zalivamo naša polja, da bo naše delo uspelo do jeseni, in vse ljudstvo je nazaj odgovorilo: "Le Boga tako ovenčajte kakor Titovo sliko, pa bo Bog nam dal dežja". Žalostno je, ker imamo sedaj po vsej Jugoslaviji tako sušo, da ne bomo popolnoma nič pridelali. Sedaj pa še pesmico, ki jo najrajši pojemo: Hej brigade hitite, razpodite bandite — požigalce slovenskih domov. Mi smo svobode siti, pri tem praznem koriti — ni prav nič več za živet. Svobodo so oblubili, pa pекel so naredili — in požgali in zropali vse so do tal.

PRI GROSUPLJEM so morali kmetje obvezno posejati veliko polja z lanom, da bo pridelal tekstilnih surovin čim večji. Vsi kmetjski gospodarji so dobili predpisano, koliko drv morajo na leto napraviti. Kdor ne bo izpolnil predpisa, bo seveda obšutno kaznovan.

V OKOLICI BREŽIC se je pojavil kolodarski hrošč, ki je največji škodljivec krompirjevih nasadov. Menda je bil tja zanešen med okupacijo. Posebna mladinska brigada je zadnje tedne pobirala take hrošče. Uradni list je objavil 2. š. odredbo o zatiranju hrošča, ki je torej tudi že stopila v veljavo. Uredba predpisuje kmetom in upravam drž. kmetijskih posestev dolžnost, da predledujejo krompirjeve njeve od 1. aprila do 30. oktobra.

Ljudski odbori pa morajo od časa do časa organizirati skupne preglede s sodelovanjem množičnih organizacij in mladine. Nadaljno kontrolo in organizacijo zatiranja vodijo okrajni izvršilni odbori in nad njimi republiška ministrstva, za kmetijstvo, Predvidene so karantene in celo uničenje nasadov!

KOLORADSKI HROŠČ postaja nevaren. Pregledi krompirjevih nasadov so pokazali, da se je koloradski hrošč, najbolj nevarni škodljivec na rompirju, že močno razširil po Sloveniji in tudi po predelih, ki doslej tega škodljivca še niso poznali. Vlada Slovenije je zato odredila za 15. junij množični pregled vseh krompirjevih nasadov v Sloveniji. Sodelovati morajo vse množične organizacije, da se bo ugotovilo, kje se je že razširil. Pri pregledu bodo zlasti uničevali ličinke. Pregled bo dal jasno silko razširjenosti in morda bo mogoče škodljivca zatreti, sicer bodo šli vsako leto težki milijoni za škropljenje in krompirjeva letina bo kljub temu še vedno slabša.

ŽUPNIK PIŠE SOBRATU NA KOROŠKEM. "Sicer res zapiramo reakcijo, zadnji teden tu čez 70. iz Mirja!). Ampak streljamo jih na splošno ne, kakega tudi, ampak . . . Torej čemu se bati? O binokostih je bil na par dnevnem dopustu g. R. Je potrjen za tri leta. Shujšal je 18 kil, pa je bolj zdrav, kot je bil prej. Srce mu nič več ne nagaja. Njegov oče bo čez tri leta prost, če prej ne umrje. Mama je za enkrat še v svoji hiši, dasi je baje že zaplenjena za ljudsko imovino. Živi od dobrih ljudi. Je pri nas kar lepo in fletno. Jutri je cerkveno zapovedan praznik (Telovo), državno pa ne, ampak navaden deloven dan, tako da smo mi procesijo preložili na prihodnjo nedeljo. Po večini fara pa jo bodo opravili kar v cerkvi, da ne bodo motili prometa in promet nje! Ampak, če bi kdo napak sklepal, da je pri nas cerkev ali celo vera preganjana . . . Saj so cerkve lahko vse odprte in je v njih služba božja — dasi ni več varna tam nobena reč, ne sveče, ne oltarni prtji, ne žarnice itd. In so marsikje cerkve podnevi kar zaprte, tudi naša! — Raste lepo, dasi je treba zalivati. Tovarišice iz kuhinj — včasih ste rekli: gospe in kuharce — se kar trgajo za solato in vso povrtino, ker ni kaj deti v lonec . . . Je drugače kot je bilo nekdaj, ko so Vam skozi okno ponujale vsega najboljšega! Pa kar je bilo, je minilo — obnova je naše geslo! Kdaj pride? Čez pet let! Smo pravkar začeli prvo petletko . . . Ko se vrnete, bo vsega v izobilju, tovarn, najtežjih strojev in kar ti izdelujejo, ni čudno, da se Vam do takrat ne mudi še vrniti se! Ste previdni in modri! Raj bi radi! Saj tudi bo, samo šele čez pet let, če pa še ne, bomo pa imeli še eno ali še več petletk, potem bo pa gotovo! Sicer pa bomo kmalu srečni kot v pravem rajju . . . Strgali bomo staro, novega kupiti ne moremo."

SLOVENEČ, VPOKLICAN K VOJAKOM, je pa pisal prijatelju v taborišče Spittal. "Mi imamo tukaj vsega dovolj, samo ljudem marsikaj manjka, ker višje sile niso dale dežja, ampak samo sušo lanske leto. Razni debeluharji pa so žito rajši zakopali. Kruh po mestih sliči na barvo, kakršno ima fermentin, pa še tega manjka, da ga fehtajo. Za na sebe dati je pa vse na bon in karto, dasi je bilo po vojski marsikaj že brez tega, ko so nam dajali še zapadni reveži. Za pod zob dajo navadnim ljudem, ki težko ne delajo pa tudi tem, manj kot so nam dajali popolentariji in potem njihovi nasledniki, ki stanujejo izza Alp in Karavank. Torej kakšen je sedaj naš zadatek? Mi se bolj malo nahajamo v mestih in mnogo skupaj, ampak naše stanovanje je teren, kjer lovimo in čakamo tiste, ki so ostali še tukaj, ki so proti nam. Kakšni so bili v južnem delu naše države pa tudi veš,

njihova prva črka je č . . . Veš, pa ne smejš misliti, da jih je malo, jih je še precej, samo nam v roke ne pridejo, kor jih ljudstvo skriva n podpira, ker ve da se borijo za pravo in za tisto, kar narod želi, in mu je bilo odvzeto. Veš, kakor vse gleda se ponavlja tisto, kar se je začelo leta 41, samo sedaj se bo zaključilo drugače. Torej naša služba je otežkočena, ker je glava vedno na vagi, sicer jaz bolj malo hodim, ker sem prišel do enega pisarčka. Tine pa več hodi, včasih je po štirinajst dni zunaj in ve, kako, krogje lete okrog glave.

ARETACIJE. — IZ LJUBLJANE smo dobili vest, da so organi OZNE aretirali v Ljubljani pobeglega inž. M. Engelmana in znano slovensko javno delavko, Gospo Engelman, mater iz zaporov OZNE Gospo Pavlo Hočevnar, prav tako znano in po javnem delu zaslužno ženo, Gospo Jožeta Černigoja, njegovo ženo in hčerko Vido. Aretacije so povzročile splošno pozornost. V pojasnilo k temu še nekaj podatkov, ki jih posnemam iz zasebnega pisma, došlega iz Trsta. "Inž. Miran Engelman je bil tu v službi najprej pri Genio Civile v Trstu, in sicer kot inženir gradbenik. Kasneje pa so ga prestavili v Komen pri Gorici, kjer je postal šef gradbene obnove Zavezniške vojaške uprave na tistem področju. Pisarno je imel v poslopju, kjer je tudi civilna policija, stanoval pa je nekoliko oddaljeno od tam. Bilo je enkrat v začetku leta, ko so "neznanci" zvečer po 8. uri streljali z brzostrelko skozi polkna v njegovi pisarni ter s stremi strelji ubili nekega civilnega policista, ki je takrat slučajno sedel za Miranovo pisalno mizo. Miran je namreč prej odšel, omenjeni človek pa ga je prosil, če lahko na njegov pisalni stroj napiše neke svoje pesmi. Miranu je bil po postavi, izrazu, laseh in sploh popolnoma podoben (ko je nato nek tržaški list priobčil policistovo sliko, bi bil lahko prisegel, da je to Miran). Strelji, ki so bili namenjeni Miranu, so ubili tega policista. Miranu smo nato toplo priporočali, naj se umakne od tod. Poznaš ga: strašno je trmast in ponosen. Ni se dal pregovoriti, ni maral nobene zaščite in je najprej opravljal svojo službo. Zaradi tega so nekateri začeli celo sumiti vanj. Prišel pa je 8. marec, ko se je to masčevalo. Mirana so ponoči ugrabili — črn avto, tri neznane osebe. Sled za njim je izginila, domnevali so tudi, da so ga že med potjo ubili. Zanimivo je, da so prilično istočasno prepeljali dr. Brankota Verčona (njegovega svaka) iz Maribora v Ljubljano. Zaradi tega smo sklepali, da gre morda za kakšno soočenje ter upali, da je Miran še živ. In glej ga spaka: sedaj se je razvedelo, da je srečno ušel OZNI in bos ter v silno slabem stanju pri Rihemberku prišel spet na svobodna tla. Kot je svoj čas pobegnil Gestapu, tako je zdaj pobegnil Ozni. Zaradi tega bo, se mi zdi, nastal precejšen škandalček, ker je on pač živi dokaz v zavezniških rokah, da ugrablja tovarišija preko meje. "Tovariša šefa apora", iz katerega je pobegnil, bodo zaradi tega verjetno skrajšali za eno glavo".

MARŠAL TITO NA BLEDU. Maršal Tito je obvestil diplomatske predstavnike, da se bo jugoslovanska vlada dne 15. junija preselila v nekdanjo "poletno rezidenco, jugoslovanskih kraljev", na Bled, kjer bo ostala dva meseca.

VSE TEKMUJE V JUGOSLAVIJI. Pomočniki poverjenikov za finance in referenti iz okrajev bivšega ljubljanskega okrožja so na svoji konferenci izdelali načrt za tekmovanje za sodobno odmero davkov, tako da bodo zagotovljena finančna sredstva. Tekmovanje je napovedal odsek za finance okraja Ljubljana okolica vsem navzočim odsekom, in sicer v naslednjih točkah: "Kateri okraj bo prej izvedel odmero dohodnine za leto 1947; kateri okraj

se bo v izmeri najbolj približal višini davka, ki ustreza dohodku kraja; kateri izmed okrajev bo izvršil izmero na najmanj birokrafičen način in kje bo sorazmerno najmanj pritožb.

Nov slovenski minister, (po Slov. poročevalcu z dne 10. VI) 9. junija je predsednik slovenske vlade Marinko pisal prezidiju pismo, v katerem poziva, naj se po 84. členu ustave predvideno ministrstvo za komunalne zadeve takoj ustanovi in naj predsedstvo imenuje za ministra Slovenije tov. Ivana Regenta. Takoj je bil izdan ukaz in še isti dan je tudi že prisegel novi minister slovenske vlade. Je Tržčan po rodu ter je do leta 1927 živel v Trstu, pisal pri tamkajšnjem slov. časopisu. Nato je emigriral v Jugoslavijo, bil že 100% komunist, po dveh letih šel v Belgijo in Pariz. Leta 1933 je odšel v Moskvo in tam prirejal slovenske prevode komunistične literature. Med vojno je govoril oddaje v slovenščini po moskovskem radiju. Sedaj pa je dobil — nagrado.

V LJUBLJANO so zaprti: profesor Hribar sin znane družine pok. Dragutina Hribarja, prof. dr. Boris Furlan, dekan juridične fakultete ljubljanske univerze in bivši predsednik OF v Londonu, dr. ing. Nagođe, Metod Kumelj (organizator Rdeče pomoči) bivši vodja komunistične stranke dr. Milan Lemež in še ca 70 drugih manj znanih ljudi. Obdolženi so anglofilstva.

VOLČE. Marijina družba je priredila proslavo 25 letnice župnikovanja priljubljenega ALOJZIJA KODERMACA. Častiti g. župnik vrši še vedno čil in zdrav in z navdušenjem svoje apostolsko delo kljub velikim težavam, katere je prinesel sedanjí čas.

PLAČE. 11. maja so pri sv. Križu blagoslovili novo lursko kapelo. Blagoslov je opravil Mons. Toros. Kip je bil blagosloven v lurski cerkvi in od tam po dolgi procesiji prenešen v kapelo. Vsaka vas je postavila na poti slavolok, skozi katerega so nesli Marijo. Zbralo se je 5000 ljudi. Glavni govor je imel P. Anton, gvardijan kap. samostana.

SOLKAN. 18. maja ponoči se je izvršil roparski napad v Frankovo hišo. Gospodinja je pa spoznala maskirane napadalce in tako ne le rešila imetje temveč tudi preprečila zlobno namero, da postavijo zlikovci na obtožno klop poštene ljudi, katere so hoteli spraviti v nesrečo. Storiči so mladoletnj Marij Srebrnič, Silvina Laščak, August Jug.

TRST. 10. jul. Imel sem priliko poškiliti v Jugoslavijo. Cesta iz Vrhnike v Ljubljano je zaprta zaradi udarniškega pripravljanja. V Ljubljani sem hotel videti na lastne oči kako je. Sem se uveril da vlada strah pred tem, kaj je in še večji pred tem, kaj pride. Kruh imajo trd, ržen. Pozimi so imeli samo koruznega. Duhovnikov je zaprtih 49 iz obeh škofij. Šolskim sestrám sovzeli najprej Krekovo gospodinjsko šolo nato Marjanišče (sedaj se imenuje Cankarjev dom) sedaj so jim vzeli še Vezilnico na Lončarski stezi. Sestre so šle večinoma na domove.

PROFESORJI V BOGOSLOVIJU v Ljubljani so Fabjan (dekan) Snoj, Grivec, Lukman, Janžeković, Trstenjak, Jeraj, Močnik, Držek, Prevzvišeni, Aleksič, Počotnik, Fajdiga Mastnik Maks, Miklavčič, Demšar, Jere, Veider in zdravnik Debevec. Spiritual je P. Laura za mariborske za ljubljanske pa Čepon.

Letos so še nekam dobro delali. Za naprej so jim pa odkazali omejen prostor v podstrešnih sobicah semenišča skupno z invalidi.

Pravijo da se zares pripravljajo na vojsko. Nekje za Zagrebom se grade velike utrdbe.

V petletnem načrtu jebojda kot glavna točka odprava vseh samostanov.

BEGUNCI PRIHAJAJO.

Počasi, pa vendarle. Po 2 ali več so prihajali preje, 25. jul. je pa prišla skupina 10 fantov, v cvetu let, katerih imena so: Janez Brulc iz Šmihela pri Novem mestu, Boh Lojze iz Grosuplja, Néace Hladnik iz Rovt, Kocmur Sebastjan iz Ljubljane, Kovič Anton iz Kresnic, Oman Jože in dr Pogačnik Frido iz Ljubljane, Rot Zdenko iz Rakitne, Škoda Lojze od Sv. Duha pri Krškem, Žitnik Vinko iz Grosuplja. Vsi so takoj našli zaposlitev.

Ob enem ko sporočamo to vest, opozarjamo rojake na dolžnost da pomagata bratom in sestram v potrebi. Za temi jih bo še več prišlo in za prvo silo jim bo treba vsega dati. Zato nikar ne odlašajte, temveč pošljite kaj zanje tako v denarju kot v blagu. Posebno posteljnine je treba.

BEGUNCI NA KOROŠKEM.

bodo morali še kakega pol leta potrpeti. Dokler Argentina ne upostavi diplomatskih zvez z Austrijo, ni mogoče ničesar storiti. Toda akcija za omogočitev prihoda v Argentino tistim, katerim, kateri imajo tukaj kaj svojcev, je že v teku.

OD DOMA

zaenkrat ni mogoče nikogar dobiti. Sedaj so diplomatske zveze med Jugoslavijo in Argentino upostavljene, toda iz Jugoslavije more ven le kaka priletna oseba, mladim se to ne dovoli, razen če je to v interesu jugoslovanske oblasti in pa za državljane tujih držav.

Stariši, kateri imajo tam otroke, ne morejo trenutno ničesar storiti za to, da bi jih sem dobili.

IZ JULIJSKE BENEČIJE. Cone A in Trsta je pa sedaj primerno lahko dobiti pravico za priselitev, kajti po novi postavi se lahko pošlje poklic vsakemu sorodniku, ne le v prvem kolenu, kot je bila preje navada. Treba je iti na Dirección de Migraciones v Dárseni Norte.

ESPLENDIDOS LOTES — GRANDES — BARATOS EN 120 MENSUALIDADES

Junto al tranvía — agua subterránea muy buena, donde está formándose el futuro barrio Edén Argentino.

JUAN BARBÉ LANÚS OESTE — 4 DE JUNIO

sobre el camino del futuro aeropuerto de Ezeiza.

Venta de lotes particular

Escritorio: Santa Fe 5695 Lanús Oeste, sobre el terreno.
Tomar tranvía 20 desde Retiro, 53 desde Puente Barracas.

ESNEA

PERIODICO SEMANAL

aparece los días 3 - 10 - 17 y 24 de cada mes.

Dedicado exclusivamente a la Industria Lechera y a la Granja.

Consultorio Técnico, Industrial y Veterinario - Análisis, etc.

GRATIS PARA LOS SUSCRIPTORES

PRECIO DE LA SUSCRIPCION'S 10.— ANUALES

Redacción y Administración:

MORENO 2718 — T. A. 45-3503 — Buenos Aires

ROJAKI IZ NOTRANJOSTI! Kadar imate opravka v Buenos Airesu, se ustavite v

HOTELU "PACIFICO"

kjer boste ceno in dobro
postreženi.

CHARCAS 769 - BUENOS AIRES

Lastnik:
ANTON BOJANOVIĆ

PENSION "TRST"
Moreno 2831 — MAR DEL PLATA
Rojakom se priporoča ANDRES FON
Poceni in po domače

Stavbe - načrti - proračuni - firma

FRANC KLAJNŠEK

je preselil pisarno in sedaj ura-
duje v ponedeljek, sredo in petek
od 16 do 19 ure v
Asunción 4602 — T. A. 50-0724

KROJAČNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844. T. A. 59-1356

Načrti za stavbe

Firma

VITO GABRIELČIČ

Tehnični Konstruktor

Obras y Cloacas

Baigorria 4825

T. A. 50-3985

VSA STAVBENA DELA
Dovodne in odvodne inštalacije
izvršuje

Luis Danau
PERU 832 T. A. 34 - 3405

"LA VIDA ESPIRITUAL"

Pasco 431, Buenos Aires, Argentina

"DUHOVNO ŽIVLJENJE"

CORREO
ARGENTINO
Suc. 13 (B)

TARIFA REDUCIDA

Concesión 2500

DR. NICOLAS I. ETEROVIĆ HURE

Advokat

Pesredujem v vseh pravnih zadevah kot zapuščine,
odpusti, zavarovanje, nezgode itd.

Uruguay 344/4 H - Capital

Calle 13 No. 833 - La Plata

U. T. 38 - 2258

Tel. Paz 2664

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1926

T. A. 47, Cuyo 6894

Buenos Aires

Recreo "EUROPA"

RIO CARAPACHAY

Pri domačinih v prelepem kraju. — Po ceni
Prevoz s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—,
otroci \$ 0.50.

T. A. 749 - 0589 — TIGRE — FCCA

AMARO

MONTE CUDINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

Capital 1,000.000 \$.

BELGRANO 2289